

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษทั้งในประเทศและต่างประเทศ สรุปได้ดังนี้

ความสามารถในการใช้ภาษา

ในการศึกษาเล่าเรียน ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาระดับใด แขนงใด ทั้งผู้สอนและผู้เรียนย่อมจะมีวัตถุประสงค์ที่ตรงกันคือ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในวิชาหรือแขนงวิชานั้น ๆ เพื่อสามารถนำความรู้นั้นไปใช้ประโยชน์หรือประกอบอาชีพต่อไปในอนาคต เช่นเดียวกันในการเรียนรู้อังกฤษต่างประเทศจุดหมายปลายทางก็คือ ผู้เรียนควรจะมี ความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อสื่อความหมายใด แต่ความสามารถในการใช้ภาษาในแต่ละยุคจะแตกต่างกันไปตามแนวการสอนที่กำลังเป็นที่นิยมในขณะนั้น เนื่องจากว่าการสอนและการทดสอบมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดจนไม่สามารถแยกจากกันได้ (J.B. Heaton 1975: 1) ดังที่อัจฉรา วงศ์โสธร (2528: 6) กล่าวถึง การทดสอบว่าเป็น การสอนอย่างหนึ่ง มีจุดประสงค์ที่เดินไปทางเดียวกันกับการเรียนการสอนตั้งแต่ก่อนการเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน นั่นก็หมายความว่า การทดสอบสามารถสะท้อนให้เห็นถึงวิธีการเรียนการสอนของแต่ละยุค ฉะนั้น การจะศึกษาถึงความ เป็นไปหรือระดับของความสามารถในการใช้ภาษาในแต่ละยุคที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ก็สามารถศึกษาได้จากแนวโน้มของการทดสอบทางภาษา เบอ์นาร์ค สปอลสกี (Bernard Spolsky 1976 อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร 2528: 3-4) ได้กำหนด แนวโน้มของการทดสอบทางภาษาเป็น 3 ยุค ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นระดับความสามารถของผู้เรียนในแต่ละยุคได้ ดังนี้

1. ยุคก่อนวิทยาศาสตร์ (Pre-scientific or intuitive)
(Harold S.Madsen 1983: 5)) ก่อน ค.ศ. 1950 การศึกษาทางภาษายังเป็น

แบบประเพณีนิยม (Traditionalism) คือ นักภาษาศาสตร์อธิบายกฎเกณฑ์ของภาษา โดยอาศัยภาษาละติน กรีก บาลี สันสกฤต เป็นต้น เป็นแม่แบบทางภาษา การเรียนการสอนก็อาศัยต้นแบบเหล่านี้เป็นหลัก โดยมีการฝึกหัด อ่าน เขียน แปลและการสอนเพื่อให้จำไวยากรณ์ของภาษา การทดสอบทางภาษาในยุคนี้จึงทดสอบความสามารถในการจำกฎเกณฑ์ทางภาษาว่าผู้เรียนท่องจำกฎเกณฑ์ของภาษาได้แม่นยำเพียงใด

2. บุคจิตมิติ-ภาษาศาสตร์โครงสร้างหรือยุควิทยาศาสตร์ (Psychometric-structuralist or scientific) (Harold S.Madsen 1983:6) ในระยะต้น ค.ศ. 1950 เป็นต้นมา นักภาษาศาสตร์ได้นำระเบียบวิธีการวิเคราะห์ภาษาอย่างวิทยาศาสตร์มาใช้โดยการหาโครงสร้างกฎเกณฑ์ ของระบบเสียง ศัพท์ และไวยากรณ์ของภาษา การเรียนการสอนภาษาในยุคนี้ ได้ใช้แนวฟัง-พูด (Audio-lingual approach) ซึ่งมีการฝึกออกเสียงตามแบบท่องจำและฝึกฟัง-พูดก่อนการอ่าน-เขียน การทดสอบทางภาษาในยุคนี้ก็สะท้อนวิธีการเรียนการสอนโดยเน้นการสอบแบบการใช้ภาษาในแต่ละหน่วยย่อย ๆ (Discrete-point test) ซึ่งทดสอบความรู้ ความเข้าใจศัพท์การฟังและแยกเสียง และสอบกฎไวยากรณ์เฉพาะเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องที่เป็นปัญหาที่ได้จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษา (Contrastive analysis) นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญทางสถิติวิเคราะห์อีกด้วย

3. บุคภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา-สังคมวิทยาหรือการสื่อความหมายทางภาษา (Psycholinguistic-sociolinguistic-communicative or communicative) (Harold S.Madsen 1983: 7) ตั้งแต่ช่วงหลัง ค.ศ. 1960 เป็นต้นมา นักภาษาศาสตร์หันมาสนใจกลไกของสมองในการควบคุมการใช้ภาษาและการเรียนรู้ภาษา เช่นงานของนอม ชอมสกี และเอ็ม ฮัลเลย์ (Noam Chomsky and M. Halle) นอกจากนั้น นักภาษาศาสตร์เชิงสังคม เช่น เอ็ม เอ เค ฮัลลiday (H.A.K.Halliday) ก็ได้ศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องการใช้ภาษาในสังคม การเรียนการสอนได้หันเหจากแนวฟัง-พูด โครงสร้างภาษา (Audio-lingual structural approach) มาเป็นแนวความคิด-หน้าที่-การสื่อสารทางภาษา (Notional-functional-communicative approach) ซึ่งเน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อความคิด ความหมาย และหน้าที่ต่าง ๆ ของภาษา เช่น การขอร้อง แนะนำ เชิญชวน ฯลฯ ยุคนี้เป็นยุคที่ คีธ มอโร (Keith Morrow 1981: 145) ชานานนามว่าเป็นยุคแห่งความ

สมหวัง (The promised land) เพราะเป็นยุคที่นำความรู้ทางทฤษฎีและประสบการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาในศตวรรษที่ 20 ทำให้โคแวนคิกและความรู้ต่าง ๆ ที่ช่วยให้อุทิศการเรียนการสอนภาษา และการทดสอบทางภาษาได้ผลสำเร็จมากขึ้น และคาดว่าจะมีประสิทธิภาพมากกว่าในยุคที่ผ่านมา

ดังนั้นในปัจจุบันแนวการสอนที่กำลังได้รับความสนใจและเป็นที่ยอมรับในต่างประเทศและในประเทศไทยเองคือ แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) ที่เน้นการเรียนภาษาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อความหมายได้จริงอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ แนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้มีรากฐานที่พัฒนามาจากทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ในแนวใหม่ของ นอม ชอมสกี (Noam Chomsky) และทฤษฎีจิตวิทยาปัญญานิยม (Cognitive psychology) ตลอดจนแนวคิดทางสังคมวัฒนธรรม

ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ของนอม ชอมสกี (Noam Chomsky อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร 2528: 28) อธิบายว่า ภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์คิดขึ้นมาในการสื่อสาร (Communication) มนุษย์ใช้ภาษาในการสื่อความหมายโดยการจัดเรียงคำเข้าด้วยกันภายในโครงสร้างที่แน่นอน ความสามารถทางภาษาของมนุษย์ แบ่งออกเป็น 2 ระดับคือ

1. ความรู้ความเข้าใจในภาษา (Competence) หมายถึง ความสามารถภายในที่เกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติของทุกคนในฐานะที่เป็นเจ้าของภาษา เป็นความรู้ที่จะทำให้อุทิศใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ ความสามารถนี้ประกอบด้วยความสามารถที่จะสร้างและเข้าใจประโยคต่าง ๆ ในภาษาได้อย่างไม่มีขอบเขตจำกัด สามารถที่จะบอกได้ว่าประโยคใดมีความหมายกำกวมหรือไม่ ประโยคใดมีความหมายเหมือนกัน ประโยคใดถูกหรือผิดไวยากรณ์ ตลอดจนความรู้ ความสามารถที่จะเข้าใจโครงสร้างภายในของประโยคได้อย่างถูกต้องชัดเจน

2. ความสามารถในการใช้ภาษา (Performance) หมายถึง ความสามารถที่จะนำความรู้ ความเข้าใจในภาษาไปใช้ในการแสดงออกเป็นการใช้ภาษาจริง ๆ โดยอาศัยความรู้ทางภาษาที่มีอยู่ในสมอง

ที่ เอช ไฮม์ส์ (D.H.Hymes 1981: 15-17) เห็นว่าการแบ่งความสามารถทางภาษาเป็นความรู้ความเข้าใจในภาษา (Competence) และความสามารถในการใช้ภาษา (Performance) ของ นอม ชอมสกี (Noam Chomsky) นั้น ยังไม่ครอบคลุม

องค์ประกอบสำคัญที่จะท่วงคำนึงถึงในการนำความรู้ทางภาษามาใช้จริง เพราะไม่ได้กล่าวถึงองค์ประกอบทางด้านวัฒนธรรมของสังคม (Sociocultural factors) ซึ่งจำเป็นมากในการสื่อสาร อย่างไรก็ตามแนวความคิดในเรื่องความรู้ความเข้าใจในภาษา (Competence) และความสามารถในการใช้ภาษา (Performance) ของโนม ชอมสกี (Noam Chomsky) ก็มีประโยชน์ต่อวงการภาษาและการเรียนการสอนภาษามาก ทำให้นักภาษาศาสตร์และนักทฤษฎีในปัจจุบันได้แนวความคิดในเรื่องความสามารถทางภาษาเพื่อการสื่อสารว่าประกอบด้วยความสามารถ 2 ประการคือ

1. สมรรถวิสัยทางภาษา (Linguistic competence) คือความรู้ทางด้านกฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ เสียงและความหมาย เป็นความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา
2. สมรรถวิสัยของการสื่อความหมายทางภาษา (Communicative competence) คือความสามารถที่จะนำความรู้เกี่ยวกับภาษาไปใช้สื่อความหมายอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์จริง ซึ่งจะต้องอาศัยองค์ประกอบทางด้านวัฒนธรรมของสังคมด้วย

ทั้งนี้ความสามารถในการใช้ภาษาในยุคปัจจุบัน จึงเป็นความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Helmut J. Vollermer 1981: 169) ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative competence) ยังคงเป็นคำใหม่ในปัจจุบัน แม้ว่าจะไ้มีนักปราชญ์สมัยเก่าหลายท่านได้กล่าวถึงมาแล้วในลักษณะต่าง ๆ แต่คำนี้เพิ่งจะเริ่มแพร่หลายเมื่อ ดี เอช ไฮม์ส (D.H.Hymes 1981: 21) ได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้ออกมา ดี เอช ไฮม์ส (D.H.Hymes) ใช้คำว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เมื่อกล่าวถึงความรู้ที่แต่ละคนมีในการใช้ภาษาในการสื่อสาร นับตั้งแต่บัดนั้นมาก็มีผู้เขียนเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากมาย และให้คำจำกัดความต่างกันไป (John M. Wieman and Philip Backlund 1980: 186) เช่น เอช จี วิคโคสัน (H.G. Widdowson อ้างถึงใน John Munby 1978: 17-19) มีความคิดว่าลักษณะของการแสดงออกบางอย่างนั้นเป็นระบบและเป็นส่วนหนึ่งของความสามารถทางภาษา ซึ่งรวมถึงการที่บุคคลสามารถจดจำและรู้วิธีใช้ประโยคต่าง ๆ เพื่อที่จะสร้างสิ่งที่เขาเรียกว่าการใช้ถ้อยคำที่สละสลวย (Rhetoric acts) เช่น การให้คำนิยาม การแยกแยะ การให้สัญญา การเตือนเหล่านี้เป็นต้น และ เอ็ม เอ เค ฮัลลiday (M.A.K. Halliday อ้างถึงใน John Munby 1978: 17-19) ก็เป็น

ผู้หนึ่งที่สนใจภาษาในแง่ของสังคมและมองลึกลงไปในด้านความหมายด้วย ส่วน วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1982: 2) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารว่า เป็นสิ่งที่ผู้พูดต้องรู้ในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ในสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมที่มองเห็นเด่นชัด

จากแนวความคิดดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารก็คือความสามารถในการที่จะนำความรู้ทางภาษา (Linguistic competence) ไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม (Appropriate) และมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่าความสามารถในการสื่อสารประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญดังนี้ (Merrill Swain 1984: 9-10)

1. สมรรถวิสัยในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา (Grammatical competence)
2. สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาทางสังคม (Sociolinguistic competence)
3. สมรรถวิสัยในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse competence)
4. สมรรถวิสัยในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic competence)

ผู้เรียนควรจะมีองค์ประกอบทั้ง 4 นี้ให้ครบทุกองค์ประกอบ เพื่อที่จะช่วยส่งเสริมให้คนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างเต็มที่ แต่อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างอันสำคัญระหว่างการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองก็คือ ระดับของความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน ในการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง นั้นย่อมไม่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียน เพราะอย่างน้อยผู้เรียนก็สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ ถึงแม้จะไม่ได้รู้ลึกซึ้งในด้านไวยากรณ์ แต่สำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้น ระดับของความสามารถในการใช้ภาษาจะมีหลายระดับ เริ่มตั้งแต่ไม่มีความรู้เลย จนถึงระดับสูงสุด คือ สามารถใช้ภาษาได้เท่ากับเจ้าของภาษา (Native-like ability) (Bernard Spolsky 1972: 404)

เฮซ เฮซ สเติร์น (H.H.Stern 1983: 341-346) สรุปว่าการที่จะเรียกบุคคลใดบุคคลหนึ่งว่ารู้ภาษา (Knowing a language) หรือมีความสามารถในการใช้ภาษา (Proficiency) ในภาษาที่หนึ่งหรือภาษาที่สองบุคคลนั้นควรมีความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ได้โดยสัญชาตญาณ (Intuitive)
2. ใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ได้โดยสื่อความหมายที่ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ตามพุทธิวิสัย (Cognitive) ตามจิตวิสัย (Affective) และตามความหมายของวัฒนธรรมและสังคมนั้น (Sociocultural meanings) ได้โดยสัญชาตญาณ
3. มีความสามารถในการใช้ภาษาด้วยความตั้งใจสูงสุดที่จะสื่อสาร แต่ไม่ต้องใช้ความพยายามมากในการสร้างรูปแบบ (Forms) ภาษา
4. มีความคิดสร้างสรรค์ในการใช้ภาษา (Creativity)

การทดสอบความสามารถในการใช้ภาษา

ในการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาจำเป็นต้องมีการสร้างแบบทดสอบแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาเป็นแบบทดสอบชนิดหนึ่งในแบบทดสอบความสามารถสูงสุด (อัจนรา วงศ์โสธร 2528: 178) ซึ่งจะชี้ให้เห็นความสามารถที่สะสมอยู่ในตัวผู้เรียนในขณะนั้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตัดสินว่า ความสามารถนี้สอดคล้องกับข้อกำหนดทางภาษาหรือไม่ (Specific language requirements) เจ บี แครอล (J. B. Carroll 1972: 315) มีความเห็นว่า แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาควร จะมีความตรงภายนอก (External validity) กล่าวคือ ผู้เรียนต้องมีความสามารถอย่างเพียงพอในการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่กำหนดขึ้น (Given situations) ส่วน ฮาโรลด์ เอส แมคเซน (Harold S. Madsen 1983: 9) ให้ความสำคัญกับแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาว่า หมายถึง แบบทดสอบที่สามารถวัดการเรียนรู้ภาษาทั้งหมดของผู้เรียน (Overall mastery of English) หรือผู้เขาสอบว่ามี ความพร้อมมากน้อยเพียงใดในการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่กำหนดและอาจเป็นพื้นฐานในการทำนายความสามารถในอนาคตได้ ดังนั้นพอจะสรุปได้ว่า แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษามีลักษณะเฉพาะดังนี้ (David P. Harris 1969: 3)

1. ใช้เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่จำเป็น
2. ไม่สัมพันธ์กับหลักสูตรใด เพราะมุ่งที่จะวัดความสามารถในปัจจุบันของผู้สอบ และความสามารถในการใช้ความสามารถนั้นตามความจำเป็นในอนาคต
3. เป็นการวัดมุ่งไปข้างหน้า คือความสามารถในอนาคต
4. เนื้อหาภาษาที่ทดสอบเป็นภาษาที่ใช้โดยแท้จริง (Authentic)
5. เหมาะที่จะใช้วัดการใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ เช่น ภาษาธุรกิจ ภาษาของช่าง หรือภาษาเฉพาะสาขาวิชาในระดับบัณฑิตศึกษา ซึ่งผู้ทดสอบจำเป็นต้องใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การเรียนการสอนที่มีการฟังคำบรรยาย การอภิปราย การสัมมนา หรือสภาพการฝึกงาน ซึ่งเป็นการใช้ภาษาที่จำเป็นในอนาคตของผู้ทดสอบ

เมื่อการเรียนการสอนในปัจจุบันเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ในการทดสอบความสามารถในการสื่อสาร ก็ควรจะเป็นการทดสอบในแนวเดียวกัน เนื่องจากความสามารถในการใช้ภาษาเป็นความสามารถโดยส่วนรวมทั้งหมดมากกว่าจะแยกเป็นองค์ประกอบย่อย ๆ ทางภาษา ดังนั้น แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจึงควรเป็นแบบทักษะสัมพันธ์ (Integrative tests) ที่สามารถทดสอบความรู้และทักษะในการใช้ภาษาใดหลาย ๆ ด้านในเวลาเดียวกัน กล่าวคือเป็นการทดสอบการใช้ภาษาในบริบท (Context) และในสถานการณ์จริง ไม่ทดสอบเฉพาะไวยากรณ์เป็นจุด ๆ การเสนอเนื้อหาในลักษณะการรวมทักษะต่าง ๆ (Integrated) นั้นเป็นสิ่งสำคัญในการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะเป็นการให้ข้อมูล (Clues) แก่นักเรียนมากขึ้น ข้อสอบที่ไม่ให้บริบท หรือตัดความซ้ำซ้อน (Redundancy) ของภาษาออกจะทำให้ข้อสอบยากยิ่งขึ้น (Merrill Swain 1984: 12)

มาจอร์รี่ บิงแฮม เวสเช (Majorie Bingham Wesche 1983: 41-42) ได้สำรวจงานวิจัยต่าง ๆ และสรุปว่าวิธีการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาที่ดีที่สุดทั้งสัญญาณที่เป็นภาษา (Linguistic signs) และสัญญาณที่ไม่ใช่ภาษา (Extra-linguistic signs) คือ การทดสอบการใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติ (Naturalistic use) และในบริบท (Context) เนื่องจาก ไลม์นิกวิจัยหลายท่านได้พบหลักฐานที่ยืนยันว่าการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยการใช้ภาษาอย่างมีความหมายในสถานการณ์ที่เป็นธรรมชาตินั้น เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ดีที่สุด เช่นเดียวกับที่ เจ คัมบลิว ออลเลอร์ (J.W. Oller)

ได้ให้ความคิดว่า สมอคนเรานั้นไม่สามารถจะเก็บ หน่วยเสียง หรือหน่วยคำไว้อย่างเป็นชุด ๆ แต่จะเก็บไว้ในลักษณะที่อยู่ในปริบทมากกว่า เพราะฉะนั้นยิ่งการเรียนรู้ภาษาเป็นไปในลักษณะของปริบทมากเท่าไร การรับรู้และการเรียนรู้ก็จะมีประสิทธิภาพเท่านั้น

นอกจากนั้น เจ คัมบลิว ออลเลอร์ (J.W.Oller 1971: 22-27) ยังมีความเห็นว่าการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารควรเน้นการทดสอบความสามารถหรือสมรรถภาพในการใช้ภาษาหลาย ๆ ด้าน ไม่ใช่ด้านใดด้านหนึ่งหรือ ความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษา (Elements of language) เรื่องใดเรื่องหนึ่งเท่านั้น

เพื่อสนองจุดประสงค์นี้ เจ คัมบลิว ออลเลอร์ (J.W.Oller) แนะนำว่าควรใช้แบบทดสอบทักษะสัมพันธ์ เพื่อทดสอบสมรรถภาพทางภาษาในการสื่อสารซึ่งเป็นขบวนการต่อเนื่องกัน ทั้งนี้การทดสอบแบบวัดการใช้ภาษาในแต่ละหน่วยย่อย ๆ อันได้แก่ แบบทดสอบเลือกตอบ แบบจับคู่ แบบเติมคำ ฯลฯ นั้นมีปัญหาคือ ยากในการเตรียม เสียเวลามาก และมีความยาก

นอกจากนี้ เคนเนท จี เอทเคน (Kenneth G.Aitken 1979: 20-23) ได้เสริมความคิดเห็นของ เจ คัมบลิว ออลเลอร์ (J.W.Oller) ไว้ว่าการทดสอบแบบวัดการใช้ภาษาในแต่ละหน่วยย่อย ๆ นั้น ใช้วัดความรู้หรือทักษะทางภาษาได้เพียงครั้งละหนึ่งจุดเท่านั้น ซึ่งไม่เหมือนกับแบบทดสอบทักษะสัมพันธ์ที่สามารถทดสอบความรู้และทักษะในการใช้ภาษาได้หลาย ๆ ด้านในคราวเดียวกัน

การใช้แบบทดสอบวัดการใช้ภาษาในแต่ละหน่วยย่อย ๆ ส่วนใหญ่ก็วัดวิธีการทดสอบภาษาตามหลักโครงสร้าง ที่ถือว่าการทดสอบไวยากรณ์หรือทักษะต่าง ๆ ควรวัดครั้งละจุด ซึ่งตรงกันข้ามกับการทดสอบทักษะสัมพันธ์ ซึ่งทดสอบความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ในรูปของการกระทำคือ ทำให้เห็นขบวนการต่อเนื่องของคำพูด ซึ่งใช้สื่อสารได้ เจ คัมบลิว ออลเลอร์ (J.W.Oller 1976: 28) กล่าวว่า "สมรรถภาพในการใช้ภาษาในลักษณะนี้เป็นสมรรถภาพในการเข้าใจภาษาอย่างลึกซึ้ง" ซึ่งตรงกับความหมายของคำว่า สมรรถภาพรวมของเบอร์นาร์ค สปอลสกี (Bernard Spolsky) และจอห์น เอ อัฟเชอร์ (John A.Upshur) ซึ่งใช้พูดถึงความสามารถในการใช้ภาษานั้นเอง

แบบทดสอบทักษะสัมพันธ์ ตามนัยของ เจ คัมบลิว ออลเลอร์ (J.W.Oller) ดังที่กล่าวมาข้างต้น รีเบคกา เข็ม วาเลทท์ (Rebecca M.Valette) เห็นว่าเป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการเข้าใจและใช้ภาษาในข้อความที่ให้ ตัวอย่างเช่น การ

เขียนตามคำบอกจากข้อความที่ไม่เคยเห็นมาก่อน การอ่านตามวิธีการโคลซ และแบบทดสอบใด ๆ ที่นักเรียนจะต้องแสดงความรู้ความสามารถในการที่จะสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ

(Rebecca M.Vallete 1977:12)

ลักษณะของแบบทดสอบในความหมายเดียวกันนี้ เจ คัมบลิว ออลเลอร์ (J.W. Oller) ได้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า "แบบทดสอบเชิงปฏิบัติ" (Pragmatic tests) ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่ใช้โคลนในเชิงปฏิบัติ เพราะเป็นวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงการเรียบเรียงเพื่อประมวลสิ่งต่าง ๆ ที่ใช้ในภาษามาสัมพันธ์กันให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษานั้น ๆ แบบทดสอบโคลซ เป็นแบบทดสอบหนึ่งที่น่าสนใจวิธีนี้นี้ เพราะผู้สอนจะต้องคิดหาคำที่เหมาะสมและสัมพันธ์กับความเป็นจริง เหตุการณ์ วัฒนธรรม ลีลาภาษา หรือสิ่งอื่น ๆ ซึ่งถูกกำหนดไว้โดยอาศัยความเกี่ยวพันของลักษณะในข้อความที่กำหนดให้ (J.W.Oller 1977 : 38-45)

สรุปได้ว่า การทดสอบทางภาษาในยุคปัจจุบัน เป็นการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนั้นแบบทดสอบความสามารถในการสื่อสารจึงเป็นแบบทดสอบที่ทันสมัยที่ทดสอบการใช้ภาษาโดยส่วนรวมทั้งหมดไม่แยกเป็นองค์ประกอบย่อย ๆ ทางภาษา หรือทดสอบเฉพาะไวยากรณ์เป็นจุด ๆ แต่จะทดสอบความรู้และทักษะในการใช้ภาษาหลาย ๆ ด้านในเวลาเดียวกัน เช่น ทดสอบการใช้ภาษาในบริบท ที่เป็นไปตามสถานการณ์จริง การสอบแบบโคลซ (Cloze) การสอบการฟัง-พูดพร้อมกัน การอ่าน-เขียนพร้อมกัน เป็นต้น นอกจากนี้แบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารยังต้องรวมตัวแปรทางสังคมและวัฒนธรรมเข้าไว้กับทักษะทางภาษาคด้วย เช่น วัดความสามารถในการใช้ภาษาโดยคำนึงถึงกาลเทศะ ทำเนียบภาษา (Language register) ลีลาภาษา (Language style) และวัตถุประสงค์หรือหน้าที่ต่าง ๆ ของภาษา (Language function) เช่น การทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการธุรกิจ หรือเพื่อการเดินอากาศ เป็นต้น (อัจฉรา วงศ์โสธร 2528: 5)

ชนิดของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษา

จากความเชื่อเกี่ยวกับทฤษฎีเชิงปฏิบัติ (Pragmatic theories) ที่ว่าภาษาที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันจะมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับสภาวะแวดล้อมในสังคม เช่น บทบาท ฐานะของบุคคล สภาพของจิตใจ วัฒนธรรม และคิดว่าภาษาไม่สามารถแยกเป็นส่วนย่อย ๆ ได้อย่างอิสระ ภาษาทั้งมีการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ ตามกาลเวลาดังนั้นแบบทดสอบเชิงปฏิบัติจะทดสอบการใช้ทักษะทางภาษาหลาย ๆ ด้าน ตามการใช้ภาษาโดยแท้จริง ไม่ใช่ทดสอบการใช้ภาษาในแต่ละหน่วยย่อย ๆ เพราะการที่ผู้เรียนประสบสัมฤทธิ์ในการสอบแบบการใช้ภาษาในแต่ละหน่วยย่อย ๆ มีหมายความว่าเขาจะประสบสัมฤทธิ์ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ แต่ในทางตรงกันข้าม การที่ผู้เรียนประสบสำเร็จในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ ย่อมหมายถึงว่าเขามีความสามารถในการใช้ภาษาในแต่ละหน่วยย่อย ๆ ได้อย่างแน่นอน ดังนั้น แบบทดสอบที่ควรนำไปใช้ทดสอบผู้เรียนจึงควรเป็นแบบทดสอบเชิงปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบชนิดต่าง ๆ ดังนี้คือ (J.W.Oller 1979 : 44-50)

1. การเขียนตามคำบอก (Dictation) ถือว่าเป็นแบบทดสอบที่มีความเชื่อถือได้ (Reliability) และมีความเที่ยงตรง (Validity) เพราะเป็นการวัดทักษะรวมของผู้ใช้ภาษา
2. แบบทดสอบโคลซ (Cloze procedure) เป็นแบบทดสอบที่กำลังได้รับความนิยมสูง เนื่องจากเป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดทักษะการใช้ภาษาหลาย ๆ ด้านในคราวเดียวกัน
3. การตอบคำถาม (Question answering) เป็นการทดสอบทักษะการเขียน
4. การสัมภาษณ์ (Oral interview) เป็นการทดสอบทักษะการสื่อความหมายทางภาษาในการพูด
5. แบบทดสอบความเรียง (Essay writing) เป็นการทดสอบทักษะรวม เพราะในการเขียนเรียงความ ผู้เขาสอบต้องใช้ทักษะหลายอย่างรวมกันในการเขียน

6. แบบทดสอบแปล (Translation) เป็นแบบทดสอบที่ต้องใช้หลายทักษะรวมกัน ทำให้ผู้สอบสามารถประเมินได้ว่า ผู้เข้าสอบมีความคล่องในการใช้ภาษามากน้อยเพียงใด

ข้อจำกัดของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษา

ในสภาพความเป็นจริงแล้ว ย่อมเป็นไปได้ที่แบบทดสอบจะมีลักษณะที่ใส่ได้ครบทุกประการ หรือมีความสมบูรณ์ที่สุด เนื่องจากการสร้างแบบทดสอบยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการสร้างแบบทดสอบ เช่น ลักษณะของแบบทดสอบเอง ตัวผู้เข้าสอบ เวลาที่ค่อนข้างกระชั้นชิด เป็นต้น ถึงแม้ว่าแบบทดสอบเชิงปฏิบัติจะมีข้อดีอยู่มากแต่ในขณะเดียวกันก็มีข้อจำกัดดังนี้คือ (อัจฉรา วงศ์โสธร 2528: 203-204)

1. มีความเป็นอัตนัยสูง แบบทดสอบบางประเภทเช่น แบบทดสอบการแปล การสัมภาษณ์ การเขียนความเรียง มีความเชื่อถือ และความเที่ยงตรงน้อย ทำให้ไม่เป็นที่นิยมในหมู่นัก
2. ครูต้องเป็นผู้มีความรู้ทางทฤษฎีเชิงปฏิบัติ (Pragmatic theories) เป็นอย่างดี และตลอดจนมีความรู้ทางจิตวิทยา และภาษาศาสตร์เชิงสังคมด้วย ซึ่งความรู้ดังกล่าวยังไม่เป็นที่แพร่หลายมากนักจึงมีคนที่เข้าใจและไม่นิยมใช้
3. ใช้เวลาในการสร้างแบบทดสอบนาน และบางชนิดก็ใช้เวลาตรวจนาน เช่น แบบทดสอบความเรียง
4. แบบทดสอบโคลซ ส่วนใหญ่นักเรียนทำไม่ค่อยได้หรือได้คะแนนน้อย ทำให้เกิดความท้อถอยในการเรียนภาษา

แบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

ฮาโรลด์ เอส แมคเซน (Harold S. Madsen 1983: 189) ได้แบ่งแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาออกเป็น 2 ประเภทกว้าง ๆ คือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL tests) เป็นแบบทดสอบที่วัดความสามารถในการสื่อสาร และแบบทดสอบวัดสองภาษา (Bilingual tests) ซึ่งใช้วัดว่าผู้เข้าสอบมีความสามารถในการใช้ภาษาใดมากกว่าในสองภาษานั้น ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่ใช้กันแพร่หลาย (Harold S. Madsen 1983: 190-193)

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (Test of English as a Foreign Language (TOEFL)) สำหรับระดับสูงและ ผู้ใหญ่ทั่วไป แบบทดสอบนี้ใช้สำหรับวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อ คัดเลือกบุคคล เข้าเรียนในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยโดยเฉพาะในสหรัฐอเมริกาและ คานาดา
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของมิชิแกน (Michigan Test of English Language Proficiency (MTELP)) สำหรับระดับสูงและผู้ใหญ่ ทั่วไป แบบทดสอบนี้ใช้สำหรับวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อคัดเลือก บุคคล เข้าเรียนในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย
3. แบบทดสอบรวบรวมยอวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (Comprehensive English Language Test (CELT)) สำหรับระดับกลางจนถึง ระดับสูงและ หรือวัยรุ่นและผู้ใหญ่ แบบทดสอบนี้ใช้สำหรับวัดความสามารถทางภาษา อังกฤษของผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษเพื่อคัดเลือกบุคคล เข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษา ระดับวิทยาลัย หรือระดับผู้ใหญ่
4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาโดยวิธีการสัมภาษณ์ของไอลิน (Ilyin Oral Interview Test (IOI)) สำหรับระดับสูงขั้นต้นและ หรือประถม ศึกษาตอนปลายจนถึงระดับผู้ใหญ่ แบบทดสอบนี้ใช้สำหรับวัดความสามารถในการสื่อสาร ใหญ่ของทั้งด้านความเหมาะสมและโครงสร้างเพื่อคัดเลือกบุคคลเข้าทำงานและเพื่อ วินิจฉัยการเรียน
5. แบบทดสอบวัดทักษะพื้นฐานทางภาษาอังกฤษ (Basic English Skills Test (B.E.S.T.)) สำหรับระดับสูงขั้นต้นที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษจำกัด แบบทดสอบนี้ใช้สำหรับประเมินความสามารถที่มีจำกัดในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเพื่อจัดระดับเข้าชั้นเรียน และเพื่อวินิจฉัยการเรียน
6. แบบทดสอบจัดระดับวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ สองของเฮนเดอร์-ตัน-มอเรียตี (Hender-son-Moriaty ESL/Literacy Placement Test (HELP)) ใช้ทดสอบความสามารถทางการพูดและเขียน
7. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาที่สองแบบปากเปล่า (Second Language Oral Production Test (S.L.O.P.E.)) ใช้ทดสอบความ สามารถทางการพูดปากเปล่า

8. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาโดยวิธีการสัมภาษณ์ (Interagency Language Roundtable Oral Interview (ILR)) สำหรับระดับผู้ใหญ่และระดับวิทยาลัย แบบทดสอบนี้ใช้สำหรับวัดความสามารถทางภาษาเพื่อคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนในสถาบันของรัฐบาล

ทักษะทางการเรียน (Study skills)

ในการศึกษาเล่าเรียนเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จที่คืบหน้า ผู้เรียนจะต้องอาศัยทักษะทางการเรียนเป็นสำคัญ ไม่ว่าผู้เรียนจะเรียนวิชาใด ผู้เรียนจำเป็นต้องมีทักษะทางการเรียนทั้งสิ้น ทักษะทางการเรียนในวิชาต่าง ๆ โดยทั่วไปจะมีแนวทางที่คล้ายคลึงกัน เช่นเดียวกันในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้เรียนก็ต้องมีทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีแนวทางคล้ายกับทักษะทางการเรียนในวิชาอื่น แต่ต่างกันที่ว่า ทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง พี เจ ฮิลล์ (P.J.Hills 1982: 261-262) ได้ให้คำจำกัดความคำว่า "ทักษะทางการเรียน" ว่าเป็นทักษะหลาย ๆ ด้านที่สอดคล้องกับหลักสูตรการเรียนที่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีเพื่อช่วยให้สามารถประสบความสำเร็จในการเรียน ทักษะดังกล่าวได้แก่ การพัฒนาการอ่านใหม่่อตราเร็ว การจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน การวางแผนและจัดเวลาในการเรียนให้เหมาะสม การใช้ประโยชน์จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เช่น จากห้องสมุด ความสามารถในการจดบันทึกอย่างรวดเร็ว การสอบให้คะแนนสูง เป็นต้น สำหรับโจแอนน์ พี ออลสัน และมาร์เชอร์ เอช คิลเนอร์ (Joanne P.Olson and Mather H.Dillner 1976: 48, 286) ได้กล่าวถึง ทักษะทางการเรียนว่าเป็นทักษะที่ช่วยใหญ่อานนำทักษะที่เป็นแกนของความเข้าใจ ซึ่งประกอบด้วยทักษะความจำ การตีความ การแปล การปรับไปใช้ การสังเคราะห์ วิเคราะห์ และประเมินคุณค่าของสิ่งที่อ่าน เพื่อนำเรื่องที่ได้อ่านไปใช้ตามความต้องการได้อย่างดีที่สุด ส่วนพอลลีน โรบินสัน (Pauline Robinson 1980: 7, 25, 33-34) ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับทักษะทางการเรียนในด้านการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า ทักษะทางการเรียนคือ การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะทางการศึกษาอย่างหนึ่ง กล่าวคือ เป็นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นสื่อกลางในการศึกษาหาความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ ได้ คือ ต้องใช้พจนานุกรมเป็น สามารถอ่านเพื่อความเข้าใจและจดบันทึกได้ สามารถเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ สามารถฟังแล้วจดบันทึกได้

รวมทั้งทราบถึงวิธีการสัมมนา และการขอข้อสอบด้วย

เพราะฉะนั้น ทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษ จึงหมายถึง ทักษะหรือความสามารถพิเศษใด ๆ ก็ตาม จะเป็นทักษะทางภาษาศาสตร์ หรือไม่ เป็นทักษะทางภาษาศาสตร์ ก็ได้ที่ผู้เรียนใช้ในการเชื่อมโยงกับหลักสูตรที่ตนเรียนเพื่อเป็นสื่อกลางที่จะนำไปศึกษาหาความรู้ในสาขาวิชาของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังเป็นเนื้อหาหลักของภาษาอังกฤษ เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะอีกด้วย

ทักษะทางการเรียนที่ได้อีกมาแล้วนี้เป็นทักษะที่ประกอบด้วยหลาย ๆ ทักษะประกอบกัน ไม่ใช่ทักษะเดี่ยวใด ๆ ซึ่งอัจฉรา วงศ์โสธร (2527: 421) ได้อีกว่าถึงทักษะทางการเรียนว่าประกอบด้วยทักษะย่อย ๆ ดังนี้คือ

การทำบันทึกสรุปและขยายความ
 การเปรียบเทียบและเปรียบเทียบของข้อมูลที่ได้
 การตีความหมายข้อมูลที่เป็นตัวเลข
 การอ่านแผนภูมิ แผนที่ และแผนผังต่าง ๆ
 การระบุระเบียบ ระบบเอกสารต่าง ๆ เช่น วิธีการใช้ห้องสมุด
 การใช้พจนานุกรม ตาราง
 การอ่านเพื่อให้ได้รายละเอียด, การอ่านแบบคร่าว ๆ
 ทักษะในการถามเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ

โรเบิร์ต จอร์แดน (Robert Jordan 1977: 25) และคริสโตเฟอร์ มิลส์ (Christopher Mills 1982: 12) เห็นพ้องตรงกันว่า ทักษะทางการเรียนประกอบด้วยทักษะดังต่อไปนี้คือ

ฟังคำบรรยายและจับบันทึก
 อ่านและจับบันทึก
 อ่านคร่าว ๆ
 ใช้พจนานุกรมได้อย่างรวดเร็ว
 ใช้ห้องสมุด รวมทั้งการใช้ดรรชนีและบรรณานุกรม
 เขียนรายงานหรือบทความ

ยุทธวิธีในการสัมมนา

เจเน็ต ไพรส์ (Janet Price 1977: 26) ได้กำหนดทักษะทางการเรียนว่าประกอบด้วยทักษะดังนี้คือ

- ฟังคำบรรยายและจดบันทึก
- อ่านหนังสือเฉพาะสาขาและจดบันทึก
- เขียนรายงานทางวิชาการ
- เข้าร่วมสัมมนา

✓ ดีเร็ก รานท์รี (Derek Rowntree 1981: 303) ได้นิยามทักษะทางการเรียนว่าเป็น คือ ความสามารถพิเศษใด ๆ ก็ตามที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ การอ่าน การเขียนโครงร่าง การสรุป หรือการหาข้อมูลต่าง ๆ หรือวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการเรียน การอ่าน การฟังอย่างพินิจพิเคราะห์ จากคำบรรยาย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น การจดบันทึก การเขียนความเรียง และการจัดจรัสสูตรต่าง ๆ และการทบทวนก่อนการสอบ เป็นต้น

ประเภทของทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

1. ทักษะทางการเรียนที่เป็นทักษะทางภาษาศาสตร์ (Linguistic skills) (Mildred A. Dawson and Henry A. Bamman 1963: 214-226) ได้แก่
 - 1.1 การเลือกและประเมินข้อมูล ประกอบด้วย
 - 1.1.1 การหาใจความสำคัญในย่อหน้า
 - 1.1.2 การดึงรายละเอียดซึ่งเสริมใจความสำคัญ
 - 1.1.3 การดึงรายละเอียดซึ่งมีประโยชน์โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจในใจความสำคัญ
 - 1.1.4 การพิจารณาประโยคต่าง ๆ และแยกแยะข้อเท็จจริงออกจากความคิดเห็นได้
 - 1.1.5 การหาและประเมินประโยชน์ซึ่งใช้วิธีการโฆษณาทำให้เชื่อ ชักชวนหรือโน้มน้าวความต้องการได้

1.2 การเรียบเรียงข้อมูลให้เป็นโครงสร้างที่จะสามารถนำมาใช้ได้ตามความต้องการ ซึ่ง จอห์น จาโรไลเม็ก และคลิฟฟอร์ด ดี ฟอสเตอร์ (John Jarolimek and Clifford D. Foster 1981 อ้างถึงใน กัลยาณี ณ สงขลา 2528: 85) กล่าวไว้ว่า การหาและเก็บข้อมูลทางสถิติเป็นจำนวนมากมายนั้นมีประโยชน์น้อยมาก เว้นเสียแต่ว่าแต่ละคนจะสามารถเรียบเรียงนำไปใช้ได้ ซึ่งต้องประกอบด้วยทักษะย่อย ดังนี้คือ

- 1.2.1 การรวบรวมข้อมูลที่ต้องการ
- 1.2.2 การแยกแยะข้อมูลออกเป็นประเภท ๆ
- 1.2.3 การจัดบันทึกจากหนังสือและจากการบรรยาย
- 1.2.4 การเขียนสรุป
- 1.2.5 การเขียนโครงสร้างโดยการนำข้อมูลที่เกี่ยวข้องของกันอย่างมีเหตุผลและหลักเกณฑ์มารวบรวมและแสดงให้เห็นความสัมพันธ์กันโดยวิธีง่าย ๆ
- 1.2.6 การจัดลำดับความคิด เหตุการณ์ หรือความเป็นจริงตามลำดับ
- 1.2.7 การเขียนแผนภูมิ แผนผัง กราฟ หรือแผนที่ เพื่ออธิบายข้อมูลได้

1.2.8 แสดงความเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย ในการสัมมนาได้

1.3 การปฏิบัติตามคำสั่งเป็นทักษะที่ใช้เสมอภายในโรงเรียน เช่น อ่านคำสั่งเพื่อการทดลองในห้องวิทยาศาสตร์ อ่านคำสั่งในแบบฝึกหัดต่าง ๆ ปฏิบัติตามคำสั่งในการสอบและการทดสอบ และเป็นทักษะที่ใช้กันเสมอในชีวิตประจำวัน เช่น การไขและสร้างเครื่องมือต่าง ๆ การทำขนมต่าง ๆ เป็นต้น ถ้าไม่ปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัดก็อาจจะทำไม่สำเร็จ และมีไขว่าจะปฏิบัติตามคำสั่งได้อย่างเดียว แต่ต้องสามารถเป็นผู้ให้คำสั่งได้ด้วย ซึ่งทักษะดังกล่าวประกอบด้วยทักษะย่อยดังนี้

- 1.3.1 การปฏิบัติตามขั้นตอน
- 1.3.2 การให้คำสั่งที่ง่ายและชัดเจนในลำดับที่เหมาะสม
- 1.3.3 การอ่านและฟังคำสั่งอย่างระมัดระวัง

2. ทักษะทางการเรียนที่ไม่ใช่ทักษะทางภาษาศาสตร์ (Non-linguistic skills) ประกอบด้วย

2.1 ทักษะการหาค่าแห่งของข้อมูล เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้เรียนที่จะทราบได้ว่าข้อมูลที่ต้องการนั้นจะหาได้ที่ไหน และหาได้อย่างไร โดยใช้เวลาเพียงเล็กน้อย ซึ่ง มิลเดรด เอ คอว์สัน และ เฮนรี เอ บามแมน (Mildred A. Dawson and Henry A. Bamman 1963: 223) ได้จัดทักษะทางการหาค่าแห่งของข้อมูลว่าประกอบด้วย

2.1.1 ทักษะการใช้พจนานุกรมอย่างมีประสิทธิภาพ ต้องมีทักษะย่อยที่สำคัญ 3 ประการคือ

ก. ทักษะการหาค่าแห่งคำ คือสามารถใช้ทักษะการเรียงลำดับคำตามตัวอักษร และใช้คำชี้แนะ (Guide words) ที่มุมบนของพจนานุกรมในการหาค่าแห่งที่ต้องการ

ข. ทักษะการออกเสียงคำ ซึ่งต้องสามารถออกเสียงคำได้อย่างถูกต้อง โดยดูจากเครื่องหมายแสดงการเน้นเสียง และระดับเสียง (Diacritical marks) ต่าง ๆ รวมทั้งรู้จักสัญลักษณ์ที่ชี้แทนเสียงด้วย

ค. ทักษะการเลือกความหมายของคำจากพจนานุกรมนั้นคือ ต้องเข้าใจสัญลักษณ์ที่ใช้ในพจนานุกรมได้ เพื่อเลือกคำที่มีความหมายเหมาะสมกับเนื้อหา และสามารถใช้พจนานุกรมเพื่อการสะกดคำได้

2.1.2 ทักษะการใช้หนังสืออย่างมีประสิทธิภาพ เป็นทักษะการหาข้อมูลที่สำคัญ หนังสือจะน่าสนใจสำหรับผู้อ่านหรือผู้เรียน ถ้าเขาารู้สึกว่ามีคนกำลังพูดคุยกับเขาโดยผ่านตัวพิมพ์ในหนังสือ (Mildred A. Dawson and Henry A. Bamman 1963: 229-231) ดังนั้นผู้เรียนต้องคุ้นเคยกับส่วนต่าง ๆ ของหนังสือดังนี้คือ

ก. ปก ซึ่งประกอบด้วย ชื่อเรื่อง ซึ่งสามารถใช้ในการจัดกลุ่มประเภทหนังสือได้

ข. หน้าชื่อเรื่อง ประกอบด้วย ชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง ผู้พิมพ์ และสถานที่พิมพ์ วันที่พิมพ์ การสงวนลิขสิทธิ์ การคัดลอก และการขายลิขสิทธิ์

ค. คำนำ ซึ่งบอกวัตถุประสงค์ของผู้เขียนและคำแนะนำในการใช้หนังสือ

ง. ตารางเนื้อหา ซึ่งมีรายชื่อบทหรือเรื่องที่มีในหนังสือ เพื่อให้ทราบว่า มีเรื่องที่ต้องการหรือไม่

จ. ัญชีของส่วนที่อธิบายเพิ่มเติมหรือตาราง และแผนที่ ซึ่งมีมากในหนังสือประเภทวิทยาศาสตร์ หรือสังคมศาสตร์

ฉ. เนื้อหา แบ่งเป็นบทต่าง ๆ ถ้าผู้เรียนได้อ่านเนื้อหาล่วงหน้าคร่าว ๆ ก่อน จะสามารถทำให้เข้าใจได้ดีขึ้น

ช. ส่วนสำคัญในตอนท้ายของหนังสือ ซึ่งมี 3 ส่วนคือ บรรณานุกรม ซึ่งเรียงลำดับรายชื่อหนังสือและเอกสารต่าง ๆ ซึ่งประกอบการเขียนหนังสือตามลำดับตัวอักษรของผู้แต่ง ภาคผนวก ซึ่งมักจะให้ข้อมูลเพิ่มเติมเชื่อมโยงกับความคิด ซึ่งเสนอในหนังสือ

สารบัญ คือส่วนขยายตารางเนื้อหา ซึ่งเรียงเรื่องในหนังสือทั้งหมดตามลำดับหน้า หนังสือบางเล่มเรียงชื่อผู้แต่งไว้ด้วย

2.1.3 ทักษะการใช้เอกสารอ้างอิงต่าง ๆ ซึ่งเป็นทักษะในการหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อการอ้างอิง (Reference skills) ซึ่งนักวิชาการหลายคน เช่น ริชาร์ด ซี ยอร์คีย์ (Richard C. Yorkey 1982: 7, 207) ไมเคิล เจ วอลเลซ (Michael J. Wallace 1980: 98) และแมรีเยน เก็ดเดส (Marion Geddes 1977: 20) ถือว่าเป็นทักษะทางการเรียนประเภทหนึ่ง โจแอนน์ พี ออลสัน และมาร์เชอร์ เอช คิลเนอร์ (Joanne P. Olson and Mather H. Dillner 1976: 332-337) ได้จัดทักษะนี้ว่ามีทักษะย่อยต่าง ๆ ดังต่อไปนี้คือ

ก. การใช้บัตรรายการ บัตรรายการในห้องสมุด จะเรียงชื่อหนังสือที่มีในห้องสมุดไว้ โดยจัดตามลำดับตัวอักษร และมีเลขเรียกหนังสือกำกับไว้ บัตรรายการมี 3 ประเภทคือ บัตรผู้แต่ง (Author card) บัตรชื่อเรื่อง (Title card) และบัตรหัวเรื่อง (Subject card)

ข. การใช้สารานุกรม ประกอบด้วยทักษะการเรียงลำดับตามตัวอักษร ใช้ตัวอักษรเป็นตัวชี้แนะ (Guide letter) บนปกของสารานุกรมแต่ละชุด เพื่อหาข้อมูลที่ต้องการได้ง่าย

ค. การใช้สมุดโทรศัพท์ ซึ่งต้องใช้ระบบการเรียงลำดับชื่อตามแบบภาษาอังกฤษว่า เรียงชื่อท้าย (Last name) ก่อนชื่อต้น (First name)

ง. การใช้ตารางเนื้อหา เพื่อความีเนื้อหาใดที่
เกี่ยวข้องกับข้อมูลที่ต้องการบ้าง

จ. การใช้สารบัญ ซึ่งต้องมีความเข้าใจระบบรายการ
ต่าง ๆ และคาดคะเนว่าเนื้อหาที่ต้องการจะอยู่ในเรื่องใดในสารบัญ

2.2 ทักษะการอ่านและตีความแผนที่ กราฟ แผนภูมิ และเอกสารที่เป็น
รูปภาพอื่น ๆ ซึ่ง จอห์น จาโรไลเม็ก และคลิฟฟอร์ด ดี ฟอสเตอร์ (John Jarolimek
and Clifford D. Foster 1981 อ้างถึงใน กัลยาณ ฌ สงขลา 2528: 15) มี
ความเห็นว่ ตัวอย่างประกอบค้วภาพเหล่านี้มีผลกระทบต่อผู้อ่านมาก แมแต่ผู้เรียนที่มี
ความสามารถจำกัด เพียงแต่ใช้ความพยายามเพียงเล็กน้อย ก็สามารถสื่อความหมายจาก
ตัวอย่างประกอบเหล่านี้ได้ นอกจากนั้นตัวอย่างประกอบค้วภาพ ยังสื่อความคิดความสัมพันธ์
และข้อมูลซึ่งยากมาก ๆ ให้สามารถเข้าใจได้ และง่ายกว่าที่จะอธิบายด้วยตัวหนังสืออย่าง
เดียว

นอกจากนั้นยังช่วยลดความเข้าใจผิดที่อาจเกิดขึ้นได้มาก ไมเคิล สมิทชีส์
(Michael Smithies 1982: 43) ได้แยกประเภทสื่อที่ช่วยให้อ่านเข้าใจเรื่อง
อ่านได้ง่ายขึ้นไว้ดังนี้

2.2.1 ประเภทตาราง (Tables)

- ก. ตารางสถิติ (Statistical table)
- ข. ตารางเปรียบเทียบ (Comparison table)
- ค. ตารางแยกประเภทต่าง ๆ (Tabular listings)

2.2.2 ประเภทกราฟและแผนภูมิ (Graphs and charts)

- ก. กราฟเส้นเดี่ยว (Single line graphs)
- ข. กราฟหลายเส้น (Multi-line graphs)
- ค. กราฟเส้น (Surface line graphs)
- ง. กราฟแท่ง (Bar graphs)
- จ. แผนภูมิรูปพาย (Pie charts)
- ฉ. กราฟแท่งแสดงความถี่ (Frequency histogram)
- ช. กราฟแท่งแสดงความถี่สะสม (Cumulative frequency histograms)

2.2.3 ประเภทแผนภาพ (Diagrams)

- ก. แผนภาพการจัดรวบรวม (Organization diagrams)
- ข. แผนภาพการแยกประเภท (Classification diagrams)
- ค. แผนภูมิสายงาน (Flow diagrams)
- ง. แผนภาพการปฏิบัติการ (Procedure diagrams)
- จ. แผนภาพวงจรไฟฟ้าหรือวิทย์ (Schematic diagrams)
- ฉ. แผนที่ (Maps)

2.2.4 ประเภทภาพประกอบการอธิบาย (Pictorial illustrations)

- ก. ภาพถ่าย (Photographs)
- ข. ภาพโครงร่าง (Outline drawings)
- ค. ภาพขยาย (Exploded view drawings)
- ง. ภาพหน้าตัด (Cutaway drawings)

2.3 ทักษะการปรับปรุงความเร็วในการอ่าน โจแอนน์ พี. ออลสัน และ มาร์เชอร์ เอช. คิลเนอร์ (Joanne P. Olson and Mather H. Dillner 1976 : 69-70) ได้กล่าวถึงทักษะการปรับปรุงความเร็ว ช่วยปรับปรุงการอ่านให้ง่ายขึ้น ประกอบด้วย

2.3.1 การอ่านคร่าว ๆ ในแต่ละย่อหน้าเพื่อทำความเข้าใจกับความคิดทั่ว ๆ ไปของผู้เขียน หรือหาคำตอบเพื่อตอบคำถามที่ต้องการ ซึ่ง ลู อี. เบอรัมสเตอร์ (Lou E. Burmeister 1978: 35) ได้กล่าวถึงการอ่านคร่าว ๆ ว่ามี 2 วิธีคือ

ก. การกวาดสายตาหาคำหรือสิ่งที่ต้องการอย่างรวดเร็ว (Scanning) ซึ่งจะใช้เมื่อผู้อ่านต้องการหาเฉพาะสิ่งที่ต้องการ เช่น วันที่ชื่อ เป็นต้น ผู้อ่านจะกวาดสายตาอย่างรวดเร็วในแต่ละหน้า ๆ เพื่อที่จะดึงเอาข้อมูลที่เขาต้องการหาหรือต้องการอ่านให้ละเอียดมากขึ้น อาจกวาดสายตาจากสารบัญ

ตารางเนื้อหา สมุดโทรศัพท์ หรือพจนานุกรม

ข. การอ่านผ่าน ๆ อย่างทั่วถึง (skimming)

ผู้อ่านจะอ่านเนื้อหาทั้งหมดทุกส่วนโดยเร็ว เพื่อหาความคิดเห็นทั้งหมดในเนื้อหานั้น เพื่อที่จะสรุป รวบรวมลำดับเหตุการณ์ เพื่อเขียนโครงร่าง เพื่อดึงความคิดของผู้เขียน และอ่านขอมูลให้ทั่วถึงมากขึ้น การอ่านผ่าน ๆ เพื่อหาเนื้อหาล่วงหน้า เป็นการอ่านเพื่อวางแผนงาน หรือเพื่อการทบทวนเพื่อช่วยให้อ่านใจความสำคัญที่อ่านไปแล้วได้

2.3.2 การปรับระดับความเร็วตามวัตถุประสงค์ของการอ่าน และทราบว่าในสถานการณ์ใดควรใช้ความเร็วระดับใด

2.4 การนำทักษะทางการเรียนไปใช้ในสถานการณ์จริง นั่นคือ การที่ผู้เรียนรู้จักวิเคราะห์และใช้ทักษะทางการเรียน ทั้งที่เป็นและไม่เป็นทักษะทางภาษาศาสตร์ กล่าวคือ สามารถรับรู้ความสัมพันธ์ของขั้นตอนต่าง ๆ ของความขัดแย้งและความเห็นพ้อง มีความเข้าใจในการฟังบรรยาย เช่น เก็บใจความสำคัญจากข้อความยาว ๆ จำแนกกระสวนต่าง ๆ ในการเน้นเสียงที่ผู้บรรยายพูดหันเหออกไป หรือเข้าสู่จุดสำคัญของการบรรยาย สามารถจับบันทึกและเรียบเรียงขอมูลจากหนังสือ และคำบรรยายแสดงความคิดเห็นว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยในการสัมมนา สามารถใช้พจนานุกรม ค้นคว้าเอกสารอ้างอิงที่เหมาะสม และปรับระดับความเร็วในการอ่านให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์

หลักสูตรและการสอนทักษะทางการเรียน

นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาและนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่ขาดการฝึกฝนทักษะทางการเรียน โดยเฉพาะนักเรียนหรือนักศึกษาที่มีสติปัญญาปานกลางหรือค่อนข้างต่ำ ถ้าเขาได้รับการฝึกฝนทักษะทางการเรียนตั้งแต่ต้นแล้ว จะช่วยให้เขาประสบความสำเร็จในการเรียนสูงขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น ถ้านักเรียนหรือนักศึกษาที่มีสติปัญญาดีและได้รับการฝึกฝนทักษะทางการเรียนด้วยแล้วก็จะยิ่งช่วยให้เขาประสบความสำเร็จในการเรียนสูงยิ่งขึ้นไปอีก (เสียงทิพย์ สุขศรี 2525: 20)

จากการวิจัยของกัลยาณี ณ สงขลา พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยเป็นจำนวนมากมีแนวโน้มที่จะอ่านข้ามกราฟ และตาราง ปฏิเสธที่จะใช้พจนานุกรมและสารบัญ นอกจากนั้นยังใช้วิธีผิด ๆ ในการหาหนังสือตามที่ได้รับมอบหมาย หรือใช้วิธีลัดในการเขียนรายงาน ยิ่งไปกว่านั้นการตอบคำถามในการสอบก็แสดงให้เห็นว่า นักศึกษามักใช้ระบบกระโดดข้าม

และเดามากกว่าที่จะใช้ทักษะทางการเรียนที่เป็นระบบในการวิเคราะห์เพื่อทดสอบ (กัลยาณ ๗ สงขลา 2528: 1) จะเห็นได้ว่า นักศึกษาไม่มีระบบการเรียนที่ดี เนื่องจากไม่เคยได้ศึกษาในค่านทักษะทางการเรียนมาก่อน เจฟฟรี บรุตัน และคณะ (Geoffrey Broughton et al 1978: 109) มีความเห็นว่าทักษะทางการเรียนเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้เรียนควรจะได้เรียน เพราะทักษะเหล่านี้มีใ้จะเกิดขึ้นโดยตัวของมันเอง แต่ต้องมีการจัดลำดับเพื่อให้เกิดขึ้น เพราะฉะนั้น ครูสอนควรร่วมกันคิดหาวิธีการสอนที่มีคุณค่าทั้งในด้านเนื้อหาและทักษะทางภาษาสำหรับผู้เรียน ซึ่งเป็นสิ่งหนึ่งที่ได้รับควมสนใจ

พอลลีน โรบินสัน (Pauline Robinson 1980: 35) ได้กล่าวถึงปัญหาในการสอนทักษะทางการเรียนว่าคือเนื้อหาวิชา ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ รุช เบียร์ค (Ruth Beard 1972: 185) เนื่องจากทักษะไม่ใช่วิชาเฉพาะและนักเรียนก็จำเป็นต้องเรียนวิชาพิเศษอื่น ๆ วิธีแก้ปัญหาย่างหนึ่งคือ ให้เนื้อหาที่จะต้องฝึกหัดนั้นอยู่บนพื้นฐานของวิชาที่กำลังเรียนอยู่ในวิชานั้น ๆ เอง และสอนทักษะทางการเรียนผสมผสานกับเนื้อหาวิชาส่วนใดก็ได้ ซึ่งน่าจะเป็นหลักสูตรที่สมบูรณ์ แต่มีแนวโน้มที่จะเป็นที่น่าเบื่อสำหรับนักศึกษาทางด้านการศึกษา เพราะจำกัดแต่เนื้อหาวิชาอย่างเดียว วิธีแก้ปัญหายอีกวิธีหนึ่งคือ ให้มีช่วงห่างระหว่างกลุ่มวิชา และแนะนำควรจัดสอนทักษะทางการเรียนที่ไม่ใช่ทักษะทางภาษาศาสตร์ เช่น ของ ริชาร์ด ซี ยอร์กกี (Richard C. Yorkey) และไมเคิล เจ วอลเลส (Michael J. Wallace) ด้วย แต่ไม่ควรครอบคลุมเนื้อหามากเกินไป เนื่องจากส่วนประกอบต่าง ๆ หลายอย่างอาจทำให้หลักสูตรไม่สอดคล้องกัน

ทักษะทางการเรียนชนิดต่าง ๆ อาจแปรเปลี่ยนไปตามลำดับจากง่ายไปหายาก กล่าวคือ โปรแกรมการสอนควรจะเริ่มตนด้วยทักษะที่ง่าย ๆ ก่อน และเพิ่มชนิดของทักษะที่ซับซ้อนมากขึ้นตามลำดับ และสิ่งที่สำคัญคือ ผู้เรียนควรได้รับการฝึกทักษะทางการเรียนอย่างสม่ำเสมอ ตั้งแต่เบื้องต้น ในชั้นต้น ๆ เมื่อเริ่มเข้าโรงเรียน จนกระทั่งถึงระดับสูง (John Jarolimek and Clifford D. Foster 1980 อ้างถึงใน กัลยาณ ๗ สงขลา 2528: 19)

การร่างรายวิชาที่เกี่ยวกับทักษะทางการเรียน

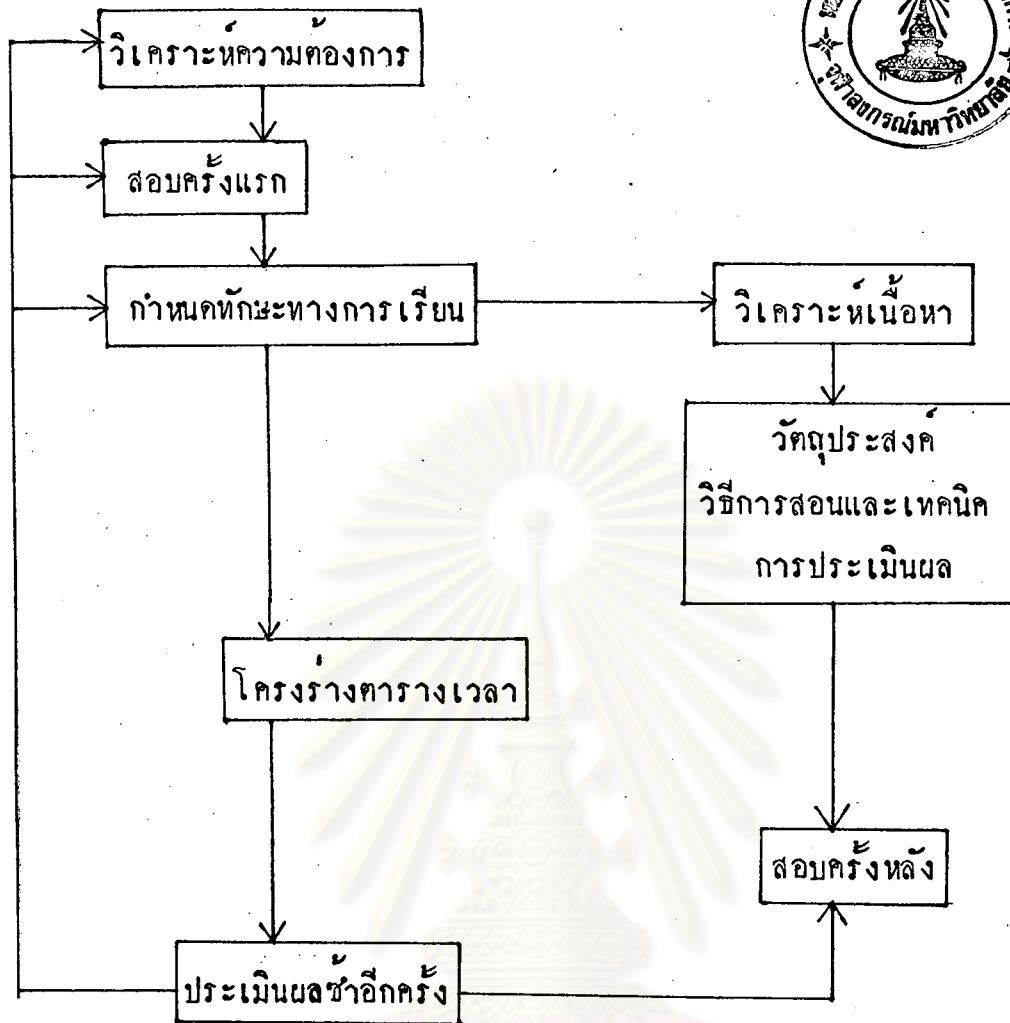
คริสโตเฟอร์ มิลล์ (Christopher Mills 1984: 10-11) ได้กำหนดขั้นตอนของการร่าง รายวิชาเพื่อฝึกทักษะทางการเรียนไว้ดังนี้

1. ประเมินความต้องการของผู้เรียน ว่ามีทักษะใดบ้างที่ควรรู้ โดยพิจารณาจากหลักสูตรที่เรียน ระดับชั้นเรียน พื้นฐานทางทักษะทางการเรียน และพื้นฐานทางภาษา
2. กำหนดส่วนประกอบต่าง ๆ โดยพิจารณาจากผลของการสอบครั้งแรก (Pre-test) ว่าผู้เรียนมีความรู้เดิมในแต่ละส่วนมากน้อยเพียงใด ทักษะด้านใดที่ควรฝึกเพิ่มเติม ผลของการสอบครั้งแรกจะใช้ในการแบ่งกลุ่มตามความสามารถได้ และใช้ในการจัดตารางเวลาเรียนตามทักษะทางการเรียนของแต่ละบุคคลได้ควย แต่หาทักษะด้านใดที่แล้วก็สามารถยกเว้นและไปศึกษาทักษะทางการเรียนด้านอื่น ๆ แทน
3. ฝึกส่วนประกอบทุกด้านของทักษะ ให้ประสานสัมพันธ์กับอุปกรณ์การศึกษาได้อย่างกลมกลืน เพื่อการฝึกทักษะจะได้ประสบผลสำเร็จ

ส่วนดีเร็ก ราวนตรี (Derek Rowntree 1974: 19-24) ได้เสนอขั้นตอนพื้นฐาน 4 ขั้นตอน ในการกำหนดรายวิชาที่เกี่ยวกับทักษะทางการเรียนตามลำดับดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์ในการสอน
2. ร่างประสบการณ์การเรียน
3. ประเมินประสิทธิภาพของประสบการณ์ในการเรียนเหล่านั้นว่า ได้บรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่
4. ปรับปรุงประสบการณ์ในการเรียน โดยดูจากผลการประเมิน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดีขึ้น และมีส่วนประกอบแต่ละส่วนของรายวิชา ซึ่งจะรวมทั้งวัตถุประสงค์ วิธีสอน และวิธีประเมินผล ซึ่งการตั้งวัตถุประสงค์การเรียนและการสอน อาศัยพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน และความต้องการใช้ทักษะการเรียนของเขาในอนาคตเป็นตัวกำหนด

เพราะฉะนั้น สามารถสรุปขั้นตอนการสอบทักษะทางการเรียนเป็นโครงสร้างไว้ดังนี้

นอกจากนี้ ผอ.ผศ. พันธุ์พัก (2525: 5-6) ยังได้เสนอรายวิชาการสอนทักษะทางการเรียนว่าควรครอบคลุมเนื้อหา ดังนี้

1. การใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษ (Using a dictionary) ฝึกให้ผู้เรียนรู้จักใช้พจนานุกรมเป็น
2. การอ่านและจับบันทึก (Reading comprehension and note-making)
 - 2.1 ผู้เรียนจะได้รับการสอนเรื่องการทำโน้ต และเรียนการอ่านเอาเรื่อง (Reading for information)
 - 2.2 ผู้เรียนฝึกอ่านตำราที่ตนเองเรียนจริง ๆ สำหรับวิชาชีพของตน และฝึกทำโน้ตในขณะเดียวกัน

3. การเขียนทางวิชาการ (Writing academic English)

3.1 ศึกษาการเขียนระดับพื้นฐาน (Fundamentals) คือ การเขียนที่ถูกต้องในเชิงภาษา (Accuracy) ซึ่งประกอบด้วยการสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน ศัพท์ ไวยากรณ์ และการลำดับเรื่องราว ซึ่งประกอบด้วยโครงสร้างของประโยคและความกลมกลืนของประโยค (structure and cohesion)

3.2 เรียนรู้เรื่องหน้าที่ของภาษา (Functions) ซึ่งประกอบด้วยการอธิบาย (Explanation) การจำแนกประเภท (Classification) การบอกรูปร่างลักษณะ (Description) การให้ข้อวินิจฉัย (Inference) การสรุป (Conclusion) เป็นต้น

ถ้าหากผู้เรียนมีผู้สอนเป็นชาวต่างประเทศ จำเป็นต้องฝึกฝนเพิ่มขึ้นอีก 3 ทักษะ คือ

4. การฟังและจับบันทึก (Listening comprehension and note-taking)

4.1 ผู้เรียนจะได้รับการสอนเรื่องการจดโน้ต และการเรียนการฟังในห้องปฏิบัติการทางภาษา

4.2 ผู้เรียนฝึกฟังการบรรยายหรือฟังเรื่องจากเทป ซึ่งจะมีความง่ายยากเป็นลำดับ ๆ ไป ผู้เรียนจะฝึกจดโน้ตในขณะเดียวกัน

5. การเข้าร่วมสัมมนา (Seminar strategies)

5.1 ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาสำหรับการสัมมนา ซึ่งประกอบด้วยการถามเพื่อความกระจ่าง (Asking for clarification) การแสดงความเห็นด้วย (Agreeing) การแสดงความไม่เห็นด้วย (Disagreeing) เป็นต้น

5.2 ผู้สอนบรรยายเรื่องที่น่าสนใจ หลังจากนั้นเปิดการอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนั้น

5.3 ฝึกผู้เรียนเรื่องการประชุมระดับชาติ และระหว่างชาติ โดยกำหนดให้ผู้เรียนแสดงบทบาทต่าง ๆ เช่น ผู้แทนจากหน่วยงาน ผู้แทนรัฐบาล ฝึกให้เรียนรู้ การตั้งคำถามที่ชัดเจนเพื่อให้ได้คำตอบที่ต้องการ และเพื่อให้เกิดความเข้าใจในเรื่องภาษาที่ไม่ต้องใช้คำพูด (Non-verbal language)

ในชั้นเรียนสัมมนานี้ อาจให้ผู้สอนสองคนเพื่อทำหน้าที่ที่พี่เลี้ยงผู้เรียน ซึ่งจะเกิดประโยชน์ต่อการเรียนมากในชั่วโมงติดตามผลการสัมมนา (Seminar follow-up)

6. การตอบคำถามในการสอบ

ผู้เรียนจะได้รับการฝึกให้คุ้นเคยกับลักษณะการตั้งคำถามแบบต่าง ๆ ซึ่งแต่ละแบบต้องการคำตอบแบบต่าง ๆ กัน ข้อสอบซึ่งนำมาให้ฝึกทำนี้จะเป็นข้อสอบจริง ๆ ที่เคยออกมาแล้ว โดยขอความร่วมมือจากผู้สอนวิชานั้นจริง ๆ ทั้งนี้ จะทำให้เกิดการเรียนรู้ว่าคำถามชนิดใดของตอบแบบใดจึงจะตรงประเด็น และในทางกลับกันจะเป็นการช่วยให้เจ้าของวิชานั้นเพิ่มความระมัดระวังเกี่ยวกับการตั้งคำถามให้เหมาะสมด้วย

แบบทดสอบมาตรฐานวัดทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษ

เกลนนี ไมเออร์ส แบลร์ (Glenn Myers Blair 1975: 490-492)

ได้กล่าวถึงแบบทดสอบทักษะทางการเรียนว่ามีดังนี้คือ

1. แบบทดสอบสำรวจนิสัยในการเรียนและทัศนคติ (Survey of Study Habits and Attitudes (SSHA)) มี 2 ฟอร์ม (7-12, 12-16) มีวัตถุประสงค์เพื่อ
 - 1.1 ชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างนิสัยในการเรียนและเจตคติระหว่างผู้เรียน ซึ่งเรียนดีกับผู้เรียนซึ่งเรียนไม่ดี
 - 1.2 ช่วยครู และ หรือ ผู้แนะแนวที่จะช่วยใหญ่เรียนได้รับประโยชน์จากการปรับปรุงนิสัยทางการเรียน
 - 1.3 จะทำนายความสำเร็จในการศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักศึกษาวิทยาลัย

แบบทดสอบนี้มีจำนวน 100 ข้อ แบ่งเป็นหัวข้อดังนี้ การหลีกเลี่ยงความล่าช้า วิธีการทำงาน นิสัยในการเรียน ความเห็นของครู การยอมรับการศึกษา เจตคติในการเรียน และการวางตัวให้เหมาะสมในการเรียน ซึ่งง่ายสำหรับผู้เรียนที่จะเข้าใจและง่ายสำหรับครูที่จะให้คะแนน ซึ่งเน้นแรงจูงใจและเจตคติในการเรียน

2. แบบทดสอบสำรวจนิสัยในการเรียนของแทรกซ์เลอร์ (Traxler's Survey of Study Habits) เกรด 8-14 เครื่องมือนี้จะเป็นแนวทางสำหรับผู้เรียนในการวิเคราะห์นิสัยในการเรียนของตนเอง และยังเป็นแนวทางสำหรับครูแนะแนว แบบทดสอบมี 85 ข้อ 17 หัวข้อ

3. แบบทดสอบการตีความข้อมูล (Interpretation of Data Test) เกรต 7-12 เครื่องมือนี้ทดสอบองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ความแม่นยำของนักเรียน แนวโน้มที่จะมีความระมัดระวังมากเกินไป หรือน้อยเกินไปในการตีความหมายข้อมูล ซึ่งสามารถตรวจสอบได้ใหม่อีกครั้งถึงจุดหมายและกระบวนการของการศึกษา

4. แบบทดสอบสำรวจวิธีการเรียนของแคลิฟอร์เนีย (California Study Methods Survey (CSMS)) เกรต 7-12 แบบทดสอบนี้ประเมินทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อโรงเรียน วิธีการเรียน การวางแผน และระบบการเรียน

5. แบบทดสอบรวบยอดควักทักษะพื้นฐาน : ทักษะทางการเรียน (Comprehensive Tests of Basic Skills : Study Skills) มี 4 ระดับ คือ เกรต 2-4, 4-6, 6-8, 8-12 เครื่องมือนี้สร้างขึ้นเพื่อประเมินความสามารถของผู้เรียนในด้านการใช้ทรัพยากรของห้องสมุด แผนที่ สารานุกรม แผนที่ แผนภูมิ กราฟ และแผนภาพ

6. แบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของสแตนฟอร์ด : ทักษะทางการเรียน (Stanford Achievement Test : Study Skills) สำหรับเกรต 5-7 และ 7-9 แบบทดสอบนี้ตรวจสอบการนำการตีความมาใช้ หรือการใช้ข้อมูลจากแผนภูมิ ตาราง แผนที่ พจนานุกรม สารบัญ และแหล่งข้อมูลอื่น ๆ

7. แบบทดสอบประเมินการคิดแบบวิเคราะห์หิวจาร์ณของวัตสัน-กลาสเซอร์ (Watson-Glaser Critical Thinking Appraisal) เกรต 9-16 แบบทดสอบนี้แบ่งเป็นส่วนต่าง ๆ ดังนี้ การอ้างอิง การตั้งสมมติฐาน การสรุป การโต้แย้ง ฯลฯ

8. แบบทดสอบวัดทักษะทางการเรียนเอ็ม เอชบีเอสเอส (MHBSS Study Skills Test) (อัจฉรา วงศ์โสธร และเสาวภา จึงพัฒนาพงษ์ 2525) ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่วัดความพร้อมของนักเรียนในการย้ายจากระดับโรงเรียนไปสู่ระดับวิทยาลัยแบ่งเป็น 4 ตอนคือ การแก้ปัญหา การชี้แนะใจ ความรู้เกี่ยวกับห้องสมุด และความรู้เกี่ยวกับทักษะทางการเรียนมี 2 พอร์ม พอร์มที่ 1 สำหรับวินิจฉัยความสามารถของนักเรียนในแง่ทั่ว ๆ ไป (Diagnostic) พอร์มที่ 2 สำหรับประเมินความสำเร็จของนักเรียนหลังจากได้เรียนไประยะหนึ่งแล้ว

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษกับทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ทักษะทางการเรียนเป็นทักษะรวม ซึ่งไม่สามารถแยกสอนออกเป็นทักษะย่อย ๆ ได้เช่นเดียวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะต้องสอนในลักษณะที่เป็นส่วนรวม (Integrate) มากกว่าส่วนย่อย (Discrete) จอห์น ฮันท์ และปีเตอร์ แจ็คสัน (John Hunt and Peter Jackson 1982: 1) ได้ให้ความคิดเห็นว่า ทักษะทางการเรียนมีความสัมพันธ์โดยตรงกับทักษะทางภาษา (Linguistic skills) และการใช้ภาษา (Language operations) หรือความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษนั่นเอง

การเรียนแต่ละสาขาวิชาและแต่ละระดับ ผู้เรียนต้องอาศัยทักษะทางการเรียนในการเรียนและค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อให้การเรียนของตนดีขึ้น โดยเฉพาะในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การฝึกทักษะทางการเรียนควบคู่ไปกับการเรียนภาษาจะเป็นการวางพื้นฐานให้การเรียนภาษามีคุณภาพและบรรลุจุดหมายได้ดี (อัจฉรา วงศ์โสธร และเสาวภา จึงพัฒนาพงษ์ 2525: 8) นอกจากนี้ทักษะทางการเรียนยังเป็นองค์ประกอบสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ของนักศึกษาโดยช่วยให้วิธีแสวงหาความรู้ในสาขาวิชาและปรับปรุงการเรียนของตนให้ดีขึ้น

จอห์น ฮันท์ และปีเตอร์ แจ็คสัน (John Hunt and Peter Jackson 1982: 3) มีความเห็นว่า ทางโรงเรียนควรสอนทักษะทางการเรียนให้แก่ผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนต้องการทักษะดังกล่าวเพื่อช่วยในการเรียน เช่น ทักษะการจดบันทึก ทักษะการอ่านจับใจความสำคัญ การตีความหมายข้อมูลจากตารางและกราฟ เป็นต้น นอกจากนี้ ในการฝึกทักษะดังกล่าวจะต้องฝึกทักษะต่าง ๆ ไปพร้อม ๆ กัน มิใช่ฝึกแยกกันแต่ละทักษะ นอกจากนี้การสอนทักษะทางการเรียนควบคู่ไปกับการสอนภาษายังเป็นสิ่งที่คุณเรียนต้องการด้วย (John Hunt and Peter Jackson 1982: 8)

ยิ่งไปกว่านั้น งานวิจัยของอัจฉรา วงศ์โสธร และเสาวภา จึงพัฒนาพงษ์ (2525: 18) ยังเป็นการสนับสนุนว่า ทักษะทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับการเรียนของนักศึกษาที่ทำการวิจัย ดังผลการวิเคราะห์พบว่า ทักษะทางการเรียนสามารถใช้ทำนายคะแนนเฉลี่ยสะสม ซึ่งเป็นพรรณิผลสัมฤทธิ์ในการเรียนได้ ส่วน

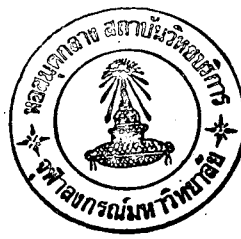
กัลยาณี ณ สงขลา (2528: 89) ได้ทำการศึกษาวิจัยทักษะทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยครูพระนคร พบว่า คะแนนทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับคะแนนเฉลี่ยภาษาอังกฤษ และคะแนนเฉลี่ยสะสม ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษน่าจะมีความสัมพันธ์กับทักษะทางการเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

โรเบิร์ต วิลเลียม ฮัทชินสัน (Robert William Hutchinson 1971: 93- A) ได้ทดลองศึกษาเพื่อตัดสินประสิทธิภาพของหลักสูตรทักษะทางการเรียนที่มีต่อนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยคอนเนคติกัต (Connecticut) สหรัฐอเมริกา โดยมีจุดมุ่งหมายในการวิจัยเพื่อสำรวจหาผลของหลักสูตรทักษะทางการเรียนในการจัดบันทึกที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนในสถานศึกษา โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างและจัดกลุ่มทดลองเรียนทักษะการจดบันทึก 12 ชั่วโมง แต่กลุ่มควบคุมไม่ได้เรียน ผลการวิจัยพบว่า หลักสูตรการจดบันทึกสามารถเพิ่มความสามารถในการเรียนให้กับกลุ่มทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

มาเรีย จี ทูแมงเคย์ (Maria G. Tumangday 1971: 4395-A) ได้ทดสอบหาความสามารถของนักเรียนเกรด 5 ชาวฟิลิปปินส์ในการสอนทักษะทางการเรียนโดยใช้แบบทดสอบไอโอวา (IOWA) โดยมีจุดมุ่งหมายในการวิจัยเพื่อศึกษาว่า นักเรียนเกรด 5 ในโรงเรียนรัฐบาล ในเมืองมานิลา (Manila) มีขีดความสามารถที่จะใช้ทักษะในการอ่านแผนผัง กราฟและตาราง และใช้เอกสารอ้างอิงได้ก็เพียงใดเมื่อเปรียบเทียบกับความสามารถของนักเรียนเกรด 3, 4 และ 5 กลุ่มมาตรฐานของสหรัฐอเมริกา โดยการนำแบบทดสอบวัดทักษะพื้นฐานของไอโอวา (Iowa Tests of Basic Skills) มาทดสอบนักเรียนเกรด 5 ชาวฟิลิปปินส์

ผลการวิจัยพบว่า

1. สมรรถนะผลของนักเรียนเกรด 5 ชาวฟิลิปปินส์ เปรียบเทียบกับนักเรียนเกรด 3 ของสหรัฐอเมริกาได้ผลเป็นที่น่าพอใจทั้งใน 3 ส่วน ของแบบทดสอบทักษะทางการเรียน แต่เมื่อเทียบกับเกรด 4 และ 5 แล้ว สมรรถนะผลในทั้ง 3 หัวข้อของเกรด 5 ฟิลิปปินส์น้อยกว่า
2. กลุ่มตัวอย่างชาวฟิลิปปินส์ทำได้ดีที่สุดในรูปแบบทดสอบความรู้ และการใช้เอกสารอ้างอิง ส่วนแบบทดสอบการอ่านแผนผัง เป็นสิ่งที่ยากที่สุด แต่สำหรับกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันแล้วการอ่านกราฟและตาราง เป็นสิ่งที่ง่ายที่สุด
3. ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างชาวฟิลิปปินส์ และชาวอเมริกันอาจมีผลจากองค์ประกอบด้านวัฒนธรรม และความล่าเอียงในค่านหลักสูตร

จินเนท ลินน์ คริสเคิล (Jeanette Lynn Driskell 1976: 1305- A) ได้ทำการศึกษาประสิทธิภาพของการจัดบันทึก โดยมีแนวทางและระบบทักษะทางการเรียน ที่มีต่อระดับความสำเร็จของผู้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยไดาโอ (Idaho) โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยคือ

1. เพื่อศึกษินผลของการจัดบันทึกแบบมีแนวทางและระบบทักษะทางการเรียน ซึ่งเป็นทักษะความรู้ระดับความเข้าใจเพื่อรวบรวม เลือก และสรุปคำบรรยายและข้อมูลจากหนังสือว่ามีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการสอบเข้าของนักศึกษาใหม่ที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำหรือไม่
2. ศึกษาผลของการสอนที่มีต่อนักศึกษาชายและหญิงจำนวน 14 คน โดยจัดให้กลุ่มทดลองเป็นกลุ่ม A เรียนการจดบันทึก และทักษะทางการเรียน 12 บท ใน 6 สัปดาห์ ส่วนกลุ่มควบคุมกลุ่ม B ไม่ได้รับการสอน และนำคะแนนเฉลี่ยปลายเทอมมาเปรียบเทียบโดยวิเคราะห์ความแปรปรวนรวม

ผลการวิจัยพบว่า

1. การจดบันทึกแบบมีแนวทางและระบบทักษะทางการเรียน มีผลในทางที่ดีอย่างมีนัยสำคัญเหนือกว่าสมรรถนะผลของนักศึกษาใหม่ที่มีคะแนนต่ำในเรื่องราว ๆ ไป
2. ระหว่างนักศึกษาที่ได้เรียนทักษะทางการเรียน มีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าเดิม และคะแนนเฉลี่ยของชายสูงกว่าหญิง อย่างมีนัยสำคัญหลังจากที่ได้รับการสอนทักษะทางการเรียน

ไกลด์ จีน คอลเวลล์ (Glyde Gene Colwell 1980: 1001-A) ได้ศึกษาเทคนิคทักษะทางการเรียนที่มีประโยชน์โดยตรงต่อการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนเกรด 7 ของโรงเรียนในเวสต์ เวอร์จิเนีย (West Virginia) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของทักษะทางการเรียนที่มีประโยชน์โดยตรงในด้านความสัมพันธ์ที่จะแสดงให้เห็นถึงรูปแบบของเนื้อหา การพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน การเรียนรู้และการปรับปรุงเนื้อหา โดยการนำกลุ่มตัวอย่าง 68 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ๆ ละ 34 คน กลุ่มทดลอง A เรียนสังคมแบบใช้กิจกรรมการอ่านโดยตรง กลุ่มทดลอง B ใช้การทดลองเทคนิคทักษะทางการเรียนที่มีประโยชน์โดยตรง ในแต่ละกลุ่มทดลองจะมีระดับสัมฤทธิ์ผลสูง กลาง และต่ำ ผลการวิจัยพบว่า เทคนิคทักษะทางการเรียนที่ให้ประโยชน์โดยตรงนี้ มีประโยชน์ต่อกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ปานกลางมากที่สุด สำหรับกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลสูงจะใช้วิธีใดก็ได้ แต่กลุ่มสัมฤทธิ์ผลต่ำนั้น คำราเรียนใด ๆ ก็อาจเป็นอุปสรรคในการเรียนเพราะยากเกินไป งานวิจัยนี้เน้นให้เห็นว่า คำราเรียนวิชาหลักควรมีความยากง่ายหลาย ๆ ระดับ ให้เหมาะสมกับผู้เรียน

แอนน์ นิวแมน สแลนสกี (Ann Newman Slansky 1980: 4509-A) ได้ศึกษาประสิทธิภาพของการสอนทักษะทางการเรียน ซึ่งกลุ่มทดลองเป็นนักเรียนเกรด 7 โรงเรียนเนวิน เจ แพลท (Nevin J. Platt Junior High School) รัฐโคโลราโด (Colorado) ปี 1978-1979 จำนวน 70 คน ซึ่งเรียนทักษะทางการเรียนกลุ่มควบคุม 78 คน ไม่ได้เรียนทักษะทางการเรียนโดยการให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความรู้ทักษะทางการเรียน และแบบสอบถามนิสัยในการเรียนเพื่อประเมินการเปลี่ยนแปลงนิสัยในการเรียน

ผลการวิจัยพบว่า

1. การสอนทักษะทางการเรียนมีผลอย่างมีนัยสำคัญในการจัดทักษะทางการเรียน แต่ไม่มีผลอย่างมีนัยสำคัญต่อตัวแปรตามอื่น ๆ

2. การสอนทักษะทางการเรียนในกลุ่มทดลอง มีผลเหนือกว่ากลุ่มควบคุม อย่างแน่นอนในด้านความรู้ทักษะทางการเรียน แต่ไม่มีผลมากกว่าในด้าน การเปลี่ยนแปลงนิสัยในการเรียนหรือเพิ่มสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนให้มากขึ้น

ลินน์ เอลัน พาทัน ดันน์ (Lynne Ellan Paton Dunn 1980 : 5803-A) ได้วิจัยเพื่อศึกษาว่า การสอนทักษะทางการเรียนให้กับนักเรียนเกรด 5 และ 6 จะมีผล ในด้านการปรับปรุงความสามารถในการอ่าน ซึ่งวัดโดยแบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางการอ่าน (Tests of Basic Reading Skills (TBRS)) และแบบทดสอบสำรวจ ก่อนการไขเอกสารในการสอน (Previewing a Book Test (PABT)) หรือไม่ กลุ่มทดลองเป็นนักเรียนเกรด 5 และ 6 โรงเรียนรัฐบาลในสหรัฐอเมริกา 2 โรงเรียน อีก 2 โรงเรียนเป็นกลุ่มควบคุม โดยให้มีการสอบครั้งแรกและสอบครั้งหลัง

ผลการวิจัยพบว่า

1. มีความแตกต่างในคะแนนเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ที่ระดับความเชื่อมั่น .05
2. มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของคะแนนเฉลี่ยของการสอบครั้งแรกและครั้งหลังของเกรด 5 กลุ่มทดลอง ที่ระดับความเชื่อมั่น .05
3. ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญจากการสอบครั้งแรกและครั้งหลังของกลุ่มทดลองเกรด 6 ที่ระดับความเชื่อมั่น .05
4. ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการสอบครั้งแรกและครั้งหลังของเกรด 5 และ 6 กลุ่มควบคุม ที่ระดับความเชื่อมั่น .05

จอห์น เอ็ดเวิร์ด เบเกอร์ (John Edward Baker 1981 : 3502-A) ได้วิเคราะห์พัฒนาการและประเมินผลโปรแกรมการอ่านและทักษะทางการเรียนของ นักศึกษาวิทยาลัยแอตแลนติก ยูเนียน คอลเลจ (Atlantic Union College) สหรัฐอเมริกา ปีที่ 1 ที่มีผลการเรียนต่ำ โดยจัดให้กลุ่มทดลองเรียนทักษะทางการอ่าน แล้วให้นักเรียนทำแบบทดสอบเนลสัน-เดนนี (Nelson-Denny) ก่อนและจัดตั้งนี้ ผู้ที่ได้คะแนนที่เปอร์เซนไทล์ที่ 20 และต่ำกว่านั้นต้องเรียนทั้ง 2 วิชา ผู้ที่ได้คะแนนที่เปอร์เซนไทล์ที่ 21-30 ต้องได้รับการสนับสนุนอย่างมากให้เรียน ส่วน

เปอร์เซ็นต์ที่ 31-40 นั้น ถูกกำหนดชั้นเรียน และเปอร์เซ็นต์ที่ 41-50 สามารถเลือกชั้นเรียนเองได้ นักศึกษาต้องสอบแบบทดสอบการอ่านของไอโอวา (Iowa Silent Reading Test) ฟอรัมอี (E) และเอฟ (F) ในสัปดาห์แรกและสุดท้ายในการเรียนทักษะการอ่าน ส่วนกลุ่มควบคุม สุ่มมาจากนักศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 1 ของอีกวิทยาลัยหนึ่งที่ไคคะแนการอ่านจากการสอบแบบทดสอบเนลสัน-เดนนี (Nelson-Denny) ใกล้เคียงกัน

ผลการวิจัยพบว่า

1. คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากกลุ่มทดลองจากแบบทดสอบการอ่านของไอโอวา (Iowa Silent Reading Test) ชี้ให้เห็นว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในด้านความสามารถในการอ่าน, คำศัพท์ และความเข้าใจ โดยเฉลี่ยแล้วกลุ่มทดลองมีการปรับปรุงด้านประสิทธิภาพในการอ่าน
2. คะแนนนีสัยในการเรียนของกลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยจาก 250.8 เป็น 282.7 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
3. คะแนนรวมทั้งหมดจากแบบทดสอบเนลสัน-เดนนี (Nelson-Denny) นั้น ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยในกลุ่มทดลองใกล้เคียงถึงความมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
4. ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในด้านความเข้าใจ แต่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในด้านความเร็วในการอ่าน

จากการทดลองชี้ให้เห็นว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนรวม คำศัพท์และความเร็วในการอ่านดีขึ้น จะเห็นได้ว่า โปรแกรมที่จัดตลอดเทอมสำหรับนักศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ และความพยายามของนักศึกษาสามารถปรับปรุงการอ่านและทักษะทางการเรียนให้ดีขึ้นได้

แมรี เค. เอลเลียต (Mary K. Elliott 1983: 1042-A) ได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนทั่วไปกับการสอนทักษะทางการเรียนในด้าน การอ่านวิชาประวัติศาสตร์ ทักษะทางการเรียนที่ทำการวิจัยได้แก่ ทักษะในการฟังบรรยาย แล้วจดบันทึก อ่านแล้วจดบันทึกและการเตรียมตัวก่อนสอบ ส่วนการสอนทั่วไป ได้แก่ ทักษะที่นำไปประยุกต์ได้ทั่ว ๆ ไปในการศึกษาวิชาต่าง ๆ ในการวิจัยใหม่ เข้ารับการวิจัย ซึ่งได้แก่ นักศึกษาระดับวิทยาลัย จำนวน 54 คน เข้ารับการสอนทักษะทางการเรียน

6 ช่วง (Six session) ในวิชาประวัติศาสตร์ และในแต่ละช่วงจะมีการติดตามผลผู้ที่ไม่ถึงเกณฑ์ที่วางไว้ ผลการวิจัยพบว่าการสอนทักษะทางการเรียนให้แก่นักเรียนมีประโยชน์มากกว่าการสอนทั่วไปหรือไม่สอนเสียเลย

เดบอราห์ จีน เฟอเรนเทอ-อเล็กซานเดอร์ (Deborah Jean Ferrante-Alexander 1983: 1042-A) ได้ทำการศึกษาผลของการฝึกทักษะของการเรียนในการอ่านและการเล่าเรื่องของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning disabled students) ระดับ 4,5 และ 6 การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อจะศึกษาผลของขบวนการการฝึกทักษะทางการเรียนที่ต่อการอ่านความเรียงแล้วเล่าเรื่องปากเปล่า ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับ 4,5 และ 6 โดยจะมีการวัดเปอร์เซ็นต์ อัตราและระยะเวลาในการเล่าเรื่อง ส่วนการอ่านจะศึกษาลักษณะในการอ่านและให้ตอบคำถามเพื่อวัดความเข้าใจในการอ่านจำนวน 9 ข้อ ในทุก ๆ ช่วง ในการสอนทักษะทางการเรียน จะสอนการอ่านโดยใช้เทคนิคเอสคิวทรีอาร์ (SQ3R) ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที รวมทั้งสิ้น 35 ครั้ง

ผลการวิจัยพบว่านักเรียนทั้งหมดสามารถเล่าเรื่องโคเคมีเนื้อหาซึ่งคิดเป็นเปอร์เซ็นต์สูงขึ้น หลังจากได้เรียนทักษะทางการเรียนแล้ว นอกจากนั้นจากการวิเคราะห์ที่ยืนยันว่า การเล่าเรื่องที่พัฒนาขึ้นมีความสัมพันธ์ทางหน้าที่กับการใช้ขบวนการทักษะทางการเรียน ซึ่งนักเรียนจะต้องเรียนประมาณ 13, 17 หรือ 20 ครั้ง จึงจะใช้ทักษะทางการเรียนด้วยตนเองได้ ในระหว่างการทดสอบครั้งหลังพบว่านักเรียนสามารถใช้ทักษะทางการเรียนได้อย่างรวดเร็วและง่ายมาก และนักเรียนสามารถเล่าเรื่องโคเคมีเป็นเปอร์เซ็นต์ค่อนข้างสูงโดยที่ผู้สอนไม่ต้องช่วยเลย สรุปได้ว่าการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่ได้รับการฝึกฝนทักษะทางการเรียนที่เป็นระบบ เขาจะสามารถอ่านความเรียงแล้วเล่าเรื่องโคเคมีว่านักเรียนที่ศึกษาด้วยวิธีของตนเอง

จูดี เกย์ แมคคอย (Judy Gaye McCoy 1984: 2104-A) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการและประเมินผลการสอนทักษะทางการเรียนให้แก่แก่นักเรียนระดับต้นโคเมียวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อพัฒนาและประเมินผลการสอนทักษะทางการเรียนให้แก่แก่นักเรียนในระดับต้น ในการศึกษาวิจัยจะแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน คือ ขั้นพัฒนาการและขั้นประเมินผลขั้นพัฒนาการจะเป็นการสำรวจโดยให้ ครูผู้สอน นักศึกษาระดับปริญญาตรี และอาจารย์ระดับมหาวิทยาลัยในหลุยเซียนา (Louisiana) ทักสินว่า ทักษะทางการเรียนทักษะใดบ้างที่พวกเขาเห็นว่าจำเป็นซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องใช้เมื่อจบระดับ 3 จากการสำรวจพบว่าทักษะทางการเรียนที่จำเป็นมี 5 ทักษะ และได้สร้างหน่วยการสอนไว้วคย

ขั้นประเมินผล การสอนทักษะทางการเรียน แบ่งออกเป็น 2 ชั้น ชั้นแรกส่งหน่วยการสอนไปให้ครูผู้สอน นักศึกษาระดับปริญญาตรี และอาจารย์ระดับมหาวิทยาลัย ในหลุยเซียนา คุความสมบูรณ์และความชัดเจนของเนื้อหา ชั้นที่สอง สอนหน่วยการเรียนนั้นให้นักเรียนในระดับ 1 ถึง 3 ในเมืองแนตชิตอเชส (Natchitoches) แรปิดเคส (Rapides) และ วินแพริช (Winnparishes) หลังจากนั้นก็มีการประเมินผลและการสังเกตเพื่อชี้ให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลง

ผลการวิจัยพบว่า

1. ควรมีการสอนทักษะทางการเรียนให้กับนักเรียนในระดับต้นนอกเหนือจากเวลาเรียนปกติ
2. ควรให้ครูผู้สอนเป็นผู้ทบทวนเนื้อหาเอง

แมรีแอน ซี (Mary Ann Shea 1984: 798-A) ได้วิเคราะห์รูปแบบการประเมินผลวิชาการอ่านและทักษะทางการเรียนระดับมหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์หลักคือ เพื่อพัฒนารูปแบบการประเมินผลวิชาการอ่านและทักษะทางการเรียนระดับมหาวิทยาลัย วัตถุประสงค์รองคือ เพื่อสำรวจเครื่องมือในการประเมินผลวิชาการอ่านและทักษะทางการเรียน โดยการกำหนดวัตถุประสงค์ระยะยาวในการปรับปรุงเกรดเฉลี่ยและเสนอวัตถุประสงค์ระยะสั้นในการศึกษาทักษะในการเรียนรู้ ความพอใจในการเรียนและยุทธวิธีในการเรียนของนักศึกษา

ในการกำหนดวัตถุประสงค์ระยะยาว จะให้ประชากรต่อไปนี้ทำแบบทดสอบ 5 ชุด แต่ละชุด มี 20 วิชา

1. กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 คือนักศึกษาที่มีคะแนนรวม 5 คะแนน หรือต่ำกว่า จากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านและการใช้ภาษาของ วอชิงตัน 프리-คอลเลจ เทสต์ (Washington Pre-College Test)
2. กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 คือ นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 ในการสอบกลางภาค
3. กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 3 คือนักศึกษาที่สมัครใจจะเรียนวิชานี้
4. กลุ่มควบคุมกลุ่มที่ 1 คือ นักศึกษาที่มีคะแนนรวม 5 คะแนน หรือต่ำกว่า จากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านและการใช้ภาษาของวอชิงตัน 프리-คอลเลจ เทสต์ (Washington Pre-College Test) และเป็นผู้ซึ่งไม่ได้รับการเลือกให้เรียนวิชานี้ แต่ได้รับการแนะนำให้เรียนวิชานี้
5. กลุ่มควบคุมกลุ่มที่ 2 คือ นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 ในการสอบกลางภาคและเป็นผู้ซึ่งไม่ได้รับการเลือกให้เรียนวิชานี้ แต่ได้รับการแนะนำให้เรียนวิชานี้

ผลการวิจัยพบว่า ในการปรับปรุงเกรดเฉลี่ย ใช้สถิติ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง และนำมาเปรียบเทียบตามแบบของเตอร์กี (Turkey) ผลปรากฏว่า ใดค่านัยสำคัญ $P < .05$ เฉพาะในตอนปลายภาคการศึกษาแรกเท่านั้น ส่วนการลดการชดเชย (Attrition) ใช้สถิติไคสแควร์ (Chi square) ในการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เรียนวิชานี้จนจบจะมีโอกาสอยู่เรียนต่อในมหาวิทยาลัยไคนานกว่า นักศึกษาที่ไม่ได้เรียนวิชานี้ (Chi square = 9.25, $P < .05$)

สำหรับการศึกษาเรื่องวัตถุประสงค์ระยะสั้น ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างประชากรมา 60 คน จากกลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม แล้วทำการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ ผลปรากฏว่าโดยทั่วไปแล้วนักศึกษาเห็นว่าวิชาที่อ่านและทักษะทางการเรียนนี้มีประโยชน์มาก

สรุปได้ว่า ในการวัดการปรับตนเองในการเรียนระดับมหาวิทยาลัยนั้นจะนำเฉพาะค่าเกรดเฉลี่ยมาคำนวณอย่างเดียวนั้นไม่ได้ และรูปแบบการประเมินผลที่ใช้สถิติการบรรยายและสถิติทดลองจะช่วยในการประเมินวัตถุประสงค์ในการเรียนวิชาการอ่านและทักษะการเรียนได้ดีและกว้างกว่า

งานวิจัยภายในประเทศ

อัจฉรา วงศ์โสธร และเสาวภา จึงพัฒนาพงษ์ (2525: 8-19) ได้วิเคราะห์ทักษะทางการเรียนของนักศึกษาไทยระดับอุดมศึกษา ชั้นปีที่ 1 จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และในวิทยาลัยครูอีก 4 แห่งคือ วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา วิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา วิทยาลัยครูนครราชสีมา และวิทยาลัยครูจอมบึง รวมทั้งสิ้น 501 คน โดยมีวัตถุประสงค์คือ

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของทักษะในการเรียนประเภทต่าง ๆ กับคะแนนเฉลี่ยสะสมซึ่งเป็นผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาต่าง ๆ
2. เพื่อศึกษาอำนาจการทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโดยใช้ทักษะในการเรียนเป็นตัวทำนาย
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบทักษะในการเรียนของนักศึกษาที่อยู่ในสถานบันการศึกษา ซึ่งอยู่ในภาคต่าง ๆ ว่ามีระดับทักษะแตกต่างกันหรือไม่

เครื่องมือในการวิจัย เป็นข้อสอบทักษะทางการเรียน (study skills test) แบ่งเป็น 4 ตอนคือ 1. การแก้ปัญหา 2. การขีดเส้นใต้ 3. ความรู้เกี่ยวกับห้องสมุด 4. ความรู้เกี่ยวกับทักษะทางการเรียน มี 2 ฟอรัม คือ ฟอรัมที่ 1 สำหรับวินิจฉัย ฟอรัมที่ 2 ว่าคุณนักเรียนประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด หลังจากได้เรียนไประยะหนึ่งแล้ว

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาจากสถาบันต่างก็มีทักษะในการเรียนต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีแนวโน้มที่มีทักษะในการเรียนสูงกว่านักศึกษาในวิทยาลัยครู
2. นักศึกษาที่มีวิชาเอกคณิตศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยรวมการทำแบบทดสอบทักษะในการเรียนสูงสุด รองลงมาคือ นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ไทย คนตรี และอนุบาลตามลำดับ

3. ทักษะในการเรียนสามารถใช้ทำนายคะแนนเฉลี่ยสะสม ซึ่งเป็นกรณีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนได้ และมีส่วนร่วมในความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยสะสม 3 เปอร์เซนต์ ทักษะทางการเรียนจึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญต่อความสำเร็จในการเรียน

กัลยาน์ ณ สงขลา (2528: 3) ได้ศึกษาทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยครูพระนคร รวมทั้งสิ้น 57 คน โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้คือ

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการทางทักษะทางการเรียนภายในกลุ่มทดลองระหว่างนักศึกษากลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่
2. เพื่อศึกษาพัฒนาการทางทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษภายในกลุ่มทดลองระหว่างทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 7 ทักษะ ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่
3. เพื่อศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมว่า คะแนนทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์และสามารถทำนายคะแนนเฉลี่ยภาษาอังกฤษและคะแนนเฉลี่ยสะสม ซึ่งเป็นผลสัมฤทธิ์ในการเรียนได้หรือไม่

เครื่องมือในการวิจัย เป็นข้อสอบทักษะทางการเรียน (Study skills) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยปรับปรุงและเลือกเฉพาะทักษะที่สำคัญและมีประโยชน์ต่อนักศึกษา 7 ทักษะคือ

1. ทักษะการหาใจความสำคัญ
2. ทักษะการสรุปความ
3. ทักษะการเรียบเรียงข้อมูล
4. ทักษะการตีความหมายข้อมูลจากแผนภูมิและตาราง
5. ทักษะการเขียนโครงร่าง
6. ทักษะการใช้พจนานุกรม
7. ทักษะการใช้ห้องสมุด และเป็นเอกสารประกอบการเรียนทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษ 2 ทักษะคือ ทักษะการใช้ห้องสมุด และทักษะการตีความหมายข้อมูลจากแผนภูมิและตาราง (กัลยาน์ ณ สงขลา 2528: 44-45)

ผลการวิจัยพบว่า

1. พัฒนาการทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษภายในกลุ่มทดลองระหว่างนักศึกษากลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

2. พัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษภายในกลุ่มทดลองพัฒนาขึ้นไปในเกณฑ์ที่ดีกว่าเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ได้รับการสอน 2 ทักษะ คือ ทักษะการตีความหมายขอมูลจากแผนภูมิและตาราง และทักษะการใช้ห้องสมุด
3. คะแนนทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับคะแนนเฉลี่ยภาษาอังกฤษ และคะแนนเฉลี่ยสะสม

ศูนย์วิทยพัธพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย